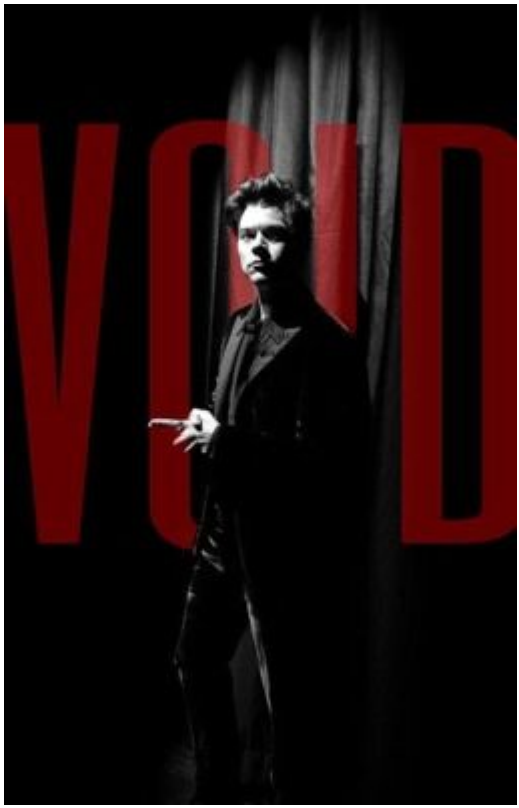
VOID

PROLOGUE

Тъмните завеси бяха дръпнати, опитвайки се да закрият тъмнината на града, но лунната светлина беше успяла да влезе през малкото пространство не успяло да закрие светлината, която се отрази в бялото като платно лице на мъжа. Високата фигура се беше опряла на тъмното, дървено бюро. Мускулестата с разляно черно мастило ръка на мъжа беше увита около стъклената чаша с уиски. Малиново розовите му устни се притвориха готови да опитата от уискито, алкохола се стече по гърлото му, разгаряйки го. Фигурата остави чашата на бюрото зад себе си и прокара дългите си, кокалести пръсти през дългата му до раменете каша от къдрици. Изумрудените му очи за пореден път разгледаха стената, покрита със снимки и различна информация.

Хари Стайлс имаше мисия възложена му от самия дявол, да съсипе аристократическото семейство - Брайънхууд. Цели две години мъжа търсеше информация за семейството и се справяше добре. Успя да намери страховете, слабостите и желанията на госпожа и господин Брайънхууд, но всичко беше до там. Беше невъзможно да намери някаква информация за дъщеря им - Анастасия; въпреки че използваше демонските си умения, той не беше намерил абсолютно нищо за нея. Когото и да попиташе му отговаряха, че не я познават или просто се самоубиваха. Беше прекалено трудно да се намери нещо за нея.

Но нищо не е невъзможно. Преди седмица Хари получи писмо от негов близък приятел с данните за училището на Анастасия и приятелите й. И ето го сега, приготвил багажа си, фалшивата лична карта и паспорт, както и документите, които гласяха, че той е нормален двадесет и един годишен студент, докато истината беше далеч от това.

На вратата се почука, а после и отвори. В стаята влезе най-

добрият приятел и помощник на Хари, който идваше от ада заедно с него. Черната му коса беше добре оформена, докато черните му очи сканираха фигурата с гръб към него. Момчето стисна сака в ръката си и притвори розовите си устни, почесвайки наболата си брада.

"Време е, Хаз" проговори чернокосият.

Той щеше да придружи приятеля си и да му помогне в мисията, никой не знаеше защо Сатаната искаше това семейство, но никой не питаше. Ако Зейн помогнеше на Хари той щеше да получи билета си към рая, а Хари...

"Трябва да свърша нещо. Изчакай ме от вън." дрезгавият глас на къдрокосия се разнесе из стаята, стигайки до ушите на Зейн.

Вратата се затвори и Хари въздъхна от облекчение. Най-накрая имаше възможността да поправи грешката си. Хари се отдели от бюрото, правейки няколко крачки напред, докато не се спря пред снимката на момичето.

Джинджифилено-червената й права коса се спускаше по раменете й, докато кафявите й очи блестяха от щастие, а розовите й плътни устни бяха изкривени в усмивка. Първият и последен път, когато тя беше истински щастлива.

Хари вдигна ръката си и прокара пръстите си по чертите на лицето й, преди да откъсне снимката. До преди няколко дена той не знаеше как изглежда. Беше пробвал да я намери в интернет, но всичката информация за нея беше заключена. Да, той се пробва, подавайки заявка, но беше отхвърлен.

Хари прибра снимката в предният джоб на тесните си, черни джинси. Тялото му се обърна към бюрото и скоро ръката му отвори горното чекмедже, разкривайки пред очите му пистолет и кутийка с кибрит. Той се замисли дали беше длъжен да го прави, но не можеше да се откаже, когато беше толкова близо. Не можеше да остави улики за проучването си.

Той грабна кибрита и запали една кибритена клечка, повдигна горящото парче дърво на нивото на очите си. Пламъкът се отрази

в зелените му, светли очи и дяволитата усмивка се скри между устните му. Хари хвърли кибрита към стената с информация. Дългите му крака заобиколиха бюрото и докато вървеше към вратата той грабна сака с всичко налично за пътуването му.

Зейн използва острия си слух и дочу, че Хари слиза по стълбите. Чернокосият хвърли сака си на задните седалки на тъмносиньото возило със смъкнат покрив и черни кожени седалки. Той заобиколи колата и прескочи заключената врата на автомобила, отпускайки се на предната седалка.

Хари излезе през входната врата и секундата, в която го направи домът зад него пламна в огън. Той се усмихна на приятеля си и също като него метна сака си на задните седалки, отключи автомобила и се настани на шофьорското място. Двете момчета се спогледаха преди да се усмихнат дяволито, а Хари да обхване волана на скъпото превозно средство.

"Време е да преобърнем Уитби с краката нагоре" каза чернокосият преди Хари да запали двигателя и те да потеглят.

Господ да помогне на Анастасия.

2| NASTY DIRTY SLUSH

|Анастасия|

Не мога да се сетя за нещо по-лошо от пиянска вечер, след която да се събудя до някой, на който дори не помня името

или как се запознахме,

или защо той е мъртъв.

Изправих се в седнало положение и се прозях, гледайки към гледката на града от дванадесетият етаж на ходела, в който по принцип отсядах. Надигнах чаршафа с попилата кръв и измъкнах тялото си от него. Грабнах телефона си от нощното шкафче, до леглото и прокарах пръсти през косата си, разтягайки се. Изпратих съобщение на Шантел, влизайки в банята.

Усмихнах се, пускайки кранчето на ваната, за да се напълни. Подпрях се на голямото стъкло с гледка към малкият град под краката ми. Беше красиво. Харесва ми да гледам града отгоре, заедно със сградите, автомобилите и хората. Харесва ми да виждам, че имам власт над всички тези пионки в ръцете ми. Харесва ми да знам, че мога да имам каквото пожелая.

Облизах устни, осъзнавайки, че съм гладна. Влязох във ваната, потапяйки се под балончетата и различните соли, смесени с листенца от рози. Грабнах телефона до таблата и звънях на румсервиз. След няколко секунди чух глас от другата страна.

"Бонжур, мадам Брайънхууд." лека усмивка плъзна по устните ми, когато се сетих за красавеца, който за жалост е сервитьор.

"Добро утро, Тимъти." казах, прокарвайки пръст по устните си. "Ще искам плодова салата и черно кафе."информирах го, прокарвайки пръсти по ръката си, през ключиците и надолу

между гърдите, спирайки се на корема.

"Веднага, мадам." той каза бавно с дълбокият си френски акцент.

Захапах долната си устна с усмивка преди да затворя телефона. Тимъти винаги беше един от любимите ми кандидати за невъзможна любов. В Уитби едно от най-важните неща беше класата. Не зависими какъв човек си, класата те определя. Родителите ти имат високи стандарти, затова и ти трябва да имаш. Не можеш всяка вечер да си лягаш с различни, това не е присъщо на дама - един от любимите изрази на мама. Трябва да седиш като дама, да се храниш като дама, да говориш културно като дама, да не си провокативна, но и едновременно трябва да си секси, гримът ти никога да не е размазан, а червилото винаги да е правилният нюанс на червеното, кожата ти да е мека и нежна, маникюрът винаги да е на лице, да си най-добрата във всичко, но едновременно да искаш помощ, да си вулгарна и невинна, да не прибързваш и прекаляваш, но да не си тромава и заспала. Като дама.

Аз израснах с тези правила, но дори те не промениха навиците ми.

Не съм това, в което майка ми се опитва да ме превърне, не съм и такава каквато баща ми ме вижда. Не съм порасналата млада дама каквато майка ми ме вижда, не съм и малкото невинно момиченце както баща ми ме вижда. Живея живота си такъв какъвто те искат да бъде, но вечерта, когато слънцето залезе и хората в този малък град са готови да продадат душата си на дявола - съм аз, без маска и перфектен живот, само аз, каша от неконтролируеми емоции и хормони.

На вратата се позвъня, което ме накара да отворя очите си, отделяйки се от почивката, която заслужавах. Изправих се и излязох от ваната, а след себе си оставях мокри стъпки, водещи до огледалото. Подпрях се над мивката и взех една хавлия, прокарвайки я през извивките си, сушейки меката си коша. Хвърлих хавлията назад и внимателно извадих червеното червило от чантичката си с гримове. Нанесох няколко слоя, докато не получих исканият резултат. Пооправих косата си и се върнах в спалнята. Намерих черните си дантелени бикини и ги

обух, продължавайки към вратата.

Поставих фалшивата загадъчна усмивка върху устните си и отворих вратата. Пред мен се появи Тимъти, който едвам се сдържа да не погледне към гърдите ми, защото знаеше, че това ще му доведе неприятности. Родителите ми са властни хора.

"Тимъти." казах съблазнително, прокарвайки ръката си по изваяните черти на лицето му, през скулите и челюстта му. Когато пръстът ми мина върху розовите му плътни устни, той въздъхна.

"П-поръчката ви." той каза, преглъщайки тежко. Усмихнах му се многозначително и се отдръпнах, подпирайки се на вратата, за да мине.

Тимъти нервно влезе вътре и треперещите му ръце оставиха таблата със закуската ми върху масата. Докато прокарвах погледа си по тялото му закрито от костюма, видях духът на непознатия само на няколко метра от мен.

"Какво, по... Къде съм?" успях да го чуя, докато той се оглеждаше наоколо. Той трябваше да е в ада или рая и само когато Луцифер реши да идва тук, при мен. Явно съм го ядосала.

"Стейси?" явно ме забеляза и тръгна към мен. Той замахна с ръка, но не успя да ме докосне. Направих тъжна, физиономийка на красавеца, който срещнах в клуба преди да се отделя от вратата и да се приближа към него.

"Стейси? Стейси? Стейси?"

"Здравей." казах, опитвайки се да не чувам виковете на фантома. Приближих се до Тимъти и прокарах ръката си по неговата, през раменете и врата, по бузата му, достигайки до чупливата по кафява коса, заиграйки се с една къдрици.

"Ще искате л-ли нещо друго?" той се обърна към мен, а аз направих крачка към него. Той се подпря на масата, а аз бутнах тялото си в неговото, поставяйки двете си ръце около него. Толкова много го исках.

"Поне не го чукай пред мен?!" досадният глас на духът ме накара да извъртя очи и да се отдръпна от мъжа, по който точа лиги от месеци.

"Не, Тимъти, не искам нищо." казах раздразнено, сядайки на стола. Отпих от кафето и вкусих от нарязаните плодове, под формата на квадратчета

Духовете винаги бяха около мен, просто ми отне известно време, за да осъзная, че съм единствената, която ги вижда. Някой се опитаха да ме убият, не успяха, но се опитаха. Беше невъзможно да ме убият, докато бяха в ада и просто ме виждаха, когато Сатаната ги изпратеше. С други станахме приятели, е не толкова близки, но пък поне не ме нападаха с предмети, които дори не ме докосваха.

Гледах как Тимъти излиза извън стаята, а на негово място влиза любимата ми приятелка. Както винаги изглеждаше чудесно. Черната й коса беше изправена перфектно, докато носеше късата си рокличка, огърлицата от перли, високите й токчета с червени подметки и дизайнерската си чантичка. Беше точно в стандартите на родителите ми.

Тя навлезе навътре и когато погледна върху леглото ококори очи.

"Господи, какво се е случило тук?!" попита объркано тя, приближавайки се към тялото.

"Знаеш, не съм детектив..." започнах, изправяйки се от мястото си "... но този труп, може да не е жив никога повече." приближих се до нея.

Тя рязко се обърна към мен и можех да видя шока в очите й. Всеки път една и съща реакция. Не й ли омръзваше?

"Луда ли си?!" изкрещя, изваждайки телефона си, вероятно, за да звънне на Тимъти. Нямах търпение да го видя отново.

"Наистина ли искаш да ти отговоря?" попитах саркастично, докато търсех чантата си.

"Стейси, говорихме за това! Ти щеше да спиш, с който си искаш, а после щяхме да му плащаме, за да не казва на никой." тя каза плана ни за пореден път, но и двете знаехме, че това няма да се случи.

Пъхнах чантичката си с гримове заедно с телефона си в дамаската си чанта, и се огледах за жартиерите си.

"Първоначално, всичко знаем, че всеки индивид от мъжки пол ще иска да се похвали, че е спал с Анастасия Брайънхууд." казах й, дърпайки жартиера си нагоре по бедрото.

"Да." подкрепи ме духът. Жалко, че Шантел не можеше да го чуе.

Чернокосата ми приятелка рязко се обърна към мен и разшири очи, когато видя голия ми бюст. Мислех, че вече е свикнала? "Първо си облечи нещо, Господи." тя каза, отваряйки чантата си и ми извади дреха, хвърляйки ми я.

Тя се обърна с гръб към мен и покри тялото с чаршафа. "Ти си.." започна тя, но аз я прекъснах.

"Красива, интелигента, неземно талантлива." изброявах, докато обличах черната дантелена блуза и късата, червена, кожена пола.

" Безотговорна, Анастасия, безотговорна." каза тя, тръгвайки към вратата, за да я отвори.

Само въздъхнах, примирявайки се с нея, защото беше права. От малка имах хора, които да вършат мръсната работа за мен.

Обух токчетата и грабнах чантата си, тръгвайки към вратата. Минах покрай Шантел, която обясняваше на Тимъти, за пореден път тази седмица, къде да изхвърли тялото. Имах важни лекции, за които не трябваше да закъснявам. Поздравих рецепционистката, излизайки от петзвездният хотел. Забелязах непозната тъмносиня кола, докато чаках портиера да докара превозното ми средство. Беше странно, защото знаех кой отсяда в този хотел, защото винаги пренощувах тук, а тази кола ми бе непозната.

"Госпожице, Брайънхууд." шофьорът ми подаде ключовете, изваждайки ме от мислите ми и забелязах, че колата е пред мен.

Благодарих му, запалих колата и потеглих към университета.

3| sTRANGERs ALL OVER WHITBY

Паркирах пред университета и нямаше начин да не забележа тъмносиният автомобил, който бях видяла и пред хотела. Несъзнателно се бях приближила до него и я оглеждах, когато глас ме стресна, карайки ме да подскоча.

"Харесва ли ви?" попита чернокосо момче, което виждах за първи път.

Уитби е малък град и всеки познава всеки. А този мъж пред мен със сигурност не беше от този град, както и този автомобил. И колкото и исках да го питам направо какво се случва, трябваше да се държа като дама.

"Да, моделът е хубав, а цвета е изключителен." казах, усмихвайки се мило, леко приближавайки се към него.

Чернокосият се усмихна и ми подаде ръката си. "Зейн Малик." той се представи, а аз се ръкостиснах с него.

"Нов ли сте в града? Не ми изглеждате тукашен?" попитах го, умирайки от любопитство от вътре, а иначе се държах мило и безгрижно.

"Да, дойдох на посещение на родителите ми." той каза с усмивка, а аз се опитах да не показвам учудването си.

Бях почти сигурна, че не познавам семейство с фамилията Малик тук. Той със сигурност грешеше.

"Колко хубаво." казах, облизвайки устните си. "Е, аз закъснявам, до нови срещи." казах мило, понечвайки да го заобиколя, когато той хвана ръката ми и ме обърна към себе си.

"Да?" попитах, вдигайки веждите си и внимателно отървах ръцете си от хватката му.

Беше привлекателен, а от близо още повече. Със сигурност щях да го включа в списъка си за еднодневки и със сигурност той щеше да е един от мъжете, за които щеше да ми е тъжно да ги убия, но щях да го направя.

"Чудех се дали няма да ме разведете из града. Все пак съм нов тук?" попита той, почесвайки тила си.

Кимнах му и се обърнах не петите си, продължавайки напред.

"Не искате ли номера ми?" чух вика му след себе си. Обърнах се към него и го видях да се усмихва широко.

"Когато имам свободно време ще се свържа с вас. Впрочем аз съм Анастасия, Анастасия Брайънхууд." намигнах му преди да се обърна и продължа.

Със сигурност беше ужасно красив, по-красив от последния му. Въпреки че изобщо не влизаше в критериите ми беше прекалено привлекателен. Противоположно на исканията ми, той беше чернокос с тъмни очи, набола брада, прекалено слаб с татуси и пиърсинг. Предпочитах блондини със светли очи, без капка мастило по кожата си и без обеци на различни части от тялото си.

Завих в коридора и почуках преди да вляза в кабинета. Първи период имах Социални-правни науки, а не бях от любимците на професора.

"Съжалявам, че закъснях. Трябваше да присъствам на погребение." след думите ми, чертите на мъжа омекнаха. Тази лъжа винаги работеше. Но не се брои за точна лъжа, все пак някой ден ще посетя погребението на сладкиша от снощи.

"Моите съболезнования, мис Брайънхууд. Заповядайте." той каза, обръщайки се към дъската.

Огледах се наоколо и забелязах, че лявата ми ръка - Луи, е седнал до някой друг и го гледа влюбено. Понякога мразя, че е

гей. Тримата с Луи и Шантел се познаваме от деца и те са единствените ми приятели заради критериите на родителите ми. Понякога честно ми се иска родителите ми да бяха обикновени хора, за да не внимавам толкова много. Но всички банкноти, перли и диаманти изградиха това, което съм сега. Може би за добро или зло.

Седнах до Луи, който дори не ме забеляза заради момчето, което изглеждаше незаинтересован от него. Вгледах се в новата цел на Луи и забелязах, че той ми е непознат. Какво се случваше напоследък? Толкова хора ли решиха да имигрират в Уитби, само днес видях двама?

Побутнах Луи и той най-накрая благоволи да ме забележи. "Кой е новата ти играчка?" попитах го внимателно, поглеждайки към непознатия.

Средно дълги шоколадови къдрици, остра челюст, до колкото виждам, плътни малинови устни и стилът му не е зле - черна риза, вероятно маркова. За сега от наблюденията ми не изглежда зле.

"Казва се Хари Стайлс, не е ли супер секси парче?" попита тихо Луи, внимавайки да не го чуе професора нито момчето до него.

Луи отново се подпря на ръката си и се вгледа в бъдещето му гадже, въздишайки. Аз от друга страна извадих тетрадката си и се фокусирах върху урока. Беше важно да завърша с най-висок резултат, защото това изискваше семейството ми, за да мина аз начело в семейният ни бизнес. Честно казано имам брат по-голям от мен, премести се в друг град преди две години. Не издържа на всичко, което изискваха родителите ни. Тоест има голяма вероятност аз да управлявам фирмата, но и оценката ми е фактор за това решение.

Бях се слушала в професора като си записвах всички въпроси, които питаше и отговорите, които даваха колежаните. Честно казано нашите се опитаха да ме спрат да уча мениджмънт и бизнес, защото според тях една дама е нямала място като ръководител. Явно всички заможни семейства мислят така, защото в този факултет има само момчета, а като най-голям

минус за мен - Шантел учи в моден дизайн, което е в другата част на града.

"Сядай, Ксавиър, и си прочети на страница 322!" нареди професора, отделяйки ме от мислите ми, затова колко ми липсва Шантел в момента.

"Кой ще допълни?" попита той, а аз сведох главата си, търсейки отговора в учебника.

Бях свикнала целия клас да мълчи на подобни въпроси и единствено аз да отговарям след като намеря отговора. Честно казано не си бях учила урока и не знаех къде се намирам, но наистина се нуждаех от добър успех.

"Да, новият?" каза професора, което ме накара да спра с ровичкането в учебника и да се огледам наоколо в търсене на новия ученик. Сериозно ми идваше в повече това, че в града има нови хора.

"Хари Стайлс." чу се дълбок глас, което ме накара да затърся по-усърдно, но не виждах никой изправен. Изведнъж се сетих за момчето, което ми представи Луи и рязко извърнах глава към него. Той въздъхна и свали краката си, намествайки се.

"Смисълът на правото има свой код и ред, зададен е в моделите на общото житие. Той е заложен в социалната практика и едновременно свързан с човешката еволюция на определен етап от общественото развитие. Този смисъл на правото не зависи от волята на законодателя. Тези въпроси намират израз в съвременното противоборство между правната херметическа и догматичната юриспруденция." той каза, изричайки всяка една своя дума бавно, а дрезгавостта на гласа му смесен с акцента го накара да прозвучи като рай.

"Браво, Стайлс, но следващия път се изправи, за да покажеш уважение на преподавателя си!" каза строго професора преди да се обърне към дъската и да запише темата за докладите, които трябваше да напишем.

Звънеца иззвъня и аз се обърнах към Луи, питайки го какъв

период имаме, след като разбрах, че ще имаме математика избрах да пропусна лекцията. Луи набързо прибра нещата си и тръгна към лекцията, докато аз все още записвах темата в тетрадката си. Прибрах всичко и се изправих рязко, удряйки се в някой, за момент залитнах назад и бях сигурна, че ще се претърколя по стълбите, но за мое щастие Стайлс ме хвана за кръста и ни завъртя, подпирайки ме на бюрото, надвесвайки се над мен.

Вгледах се задъхана в чертите на лицето му. Блясъкът в изумрудено, зелените му очи ме накара да настръхна, имаше нещо странно в него.

"Хари. Приятно ми е, Анастасия." той се представи с дяволита усмивка, оставяйки ме сама подпряна на онова бюро. Наблюдавах го как напуска кабинета, пожелавайки лек ден на професора. Господи!

4| LA PETITE AUBERGE.

|Хари|

Седях зад бюрото си, в новият дом, който наехме със Зейн. Нямах намерението да го купувам, защото така или иначе, когато си свършим работата ще се разделим от Уитби. Просто трябва да намеря малката вещица, да я накарам да направи проклетата магия, да освободим Сатаната и после да я убия и ще съм свободен да правя каквото пожелая. Чаках този момент от години, най-накрая ми се предоставя възможност да оправя грешката си и никой няма да ме спре. Дори, ако трябва малката вещица да бъде изтезавана.

Чух крясъците на Зейн и продължих да отпивам от уискито си, очевидно беше видял малката ми изненада за него.

"Луд ли си?" изкрещя ми Зейн, влизайки с гръм и трясък в стаята.

Просто повдигнах вежди с усмивка, отпивайки от алкохола си.

"Кой е този в мазето ни?" той ме попита, приближавайки се към бюрото. "Хари, ако разберат, че отново убиваш някой само, защото..."

"Не, Зейн." прекъснах го преди да си е извадил грешно мнение. " Чакам го да изплюе камъчето, келеша не иска да ми даде никаква информация." казах ядосано, вдигайки краката си на бюрото.

Зейн ме погледна раздразнено и скръсти ръце пред гръдния си кош. "Като се дави ли?" каза, а аз разширих очите си.

Моментално се изправих и изхвърчах от офиса си, тръгвайки към мазета. Не трябваше да се дави! Целта ми беше да го сплаша,

оставяйки водата в стъклената кутия, в която беше той, да се пълни и да изляза за няколко часа. Очевидно е трябвало да се върна по-рано, за да го изкарам от проклетия аквариум. Нямам никаква представа какво ще правя ако умре. Да, ще с отърва от трупа, но ще стане подозрително. Уитби е малко градче, където всеки познава всеки. Сатаната да ми е на помощ.

Слязох по стълбите и бързо отключих металната врата. Стрелнах поглед на стъкления цилиндър, който се беше напълнил с вода, а момчето вътре тропаше по стъклото, опитвайки се да го счупи, но нямаше шанс. Прикрих притеснението си и бавно се приближих към него.

"Ще говориш ли?" попитах къдрокосия, а той закима енергично.

Усмивка се плъзна на лицето ми. Придърпах един стол заедно с въжета, докато го гледах как бавно се дави. Спрях водата и натиснах големия червен бутон на стената, който отвори дупка под цилиндъра и го засмука. Докато аквариума се смъкваше, момчето тропаше по капака, викайки за помощ, но това само го караше да гълта повече вода. Приближих се и с помощта на пръстов отпечатък премахнах капака. Момчето веднага извади главата си от водата, приемайки голямо количество въздух преди да се закашля.

"Хайде, приятел." казах, подавайки ръката си, а той погледна към мен със страх преди да я хване.

Издърпах го от аквариума и го бутнах на стола. Момчето ме гледаше със страх, докато затварях аквариума. Погледнах към него и той погледна настрани, очевидно щеше да избяга. Но аз бях по-бързия. Бързо го завързах преди да е успял дори да си вдигне ръката. Бонусите да бъдеш демон.

"А сега, Тимъти." започнах, заставайки пред него. "Беше ми обещал нещо." казах, усмихвайки се победоносно.

Къдрокосият дишаше тежко, докато премигаше на всяка втора секунда. Изглеждаше така, сякаш и той беше омагьосан, да не дава никаква информация за Анастасия Брайънхууд. Тази вещица със сигурност знаеше как да се прикрива, но очевидно не

е много внимателна, когато стане дума за преследване. Не ми беше трудно да я проследя до онзи хотел и да я видя как съблазнява малкият сервитьор. И трябва да си призная, че гледката беше приятна.

"Щом не можеш да даваш информация за шибаната госпожица Брайънхууд, тогава ми разкажи за къде се беше издокарал така." казах, спускайки погледа си по костюма му.

Момчето си пое въздух, разширявайки очите си преди най-сетне да намеря вратичка, за да получа информация. "Отивам на вечеря с нея, в La Petite Auberge" информира ме. Очевидно ако не споменава името й може да дава информация, не се е справила чак толкова добре с магията.

"Хей, къде отиваш! Освободи ме!" изкрещя той след мен, но вече беше късно. Затворих и заключих металната врата.

След като се качих в коридора видях Зейн да излиза от кухнята с бира в ръка и го спрях. "Нахрани го, ще ни е нужен." казах му, получавайки одобрително кимане.

Грабнах ключовете си за автомобила и излязох от дома ни. Влязох в колата си и запалих, потегляйки към града. Мисля, че бях направил добър избор, избирайки този дом извън града, по този начин никой нямаше да чува писъците на заложниците ми и никой нямаше да знае пътя към дома ми.

Пуснах радиото на хубава станция и отворих прозореца си, натискайки газта. Обичах високите скорости и това нямаше нищо общо с това, че съм демон и не ме е страх от смъртта. Просто ми напомняше колко бързо минава времето и че трябва да правя всичко по-силите си, за да имам почивка до края на живота си.

След няколко минути паркирах пред изискания ресторант. Със сигурност това място беше огромно и скъпо, разбрах го когато портиер дойде, за да паркира колата ми; както и от вида на сградата. Не бях облечен кой знае колко официално, но и ризата ми щеше да свърши работа. Още с влизането си усетих каква беше обстановката. Светлините бяха много леки, докато всяка

една маса беше на почти три метра от другата, всички хора бяха облечени в скъпи дрехи, а аромат на храна нямаше. Личеше си, че мястото е скъпо.

"Добър вечер, мосю, имате ли резервация?" попита ме стройна жена, отделяйки ме от проучването на обстановката.

"Не." казах, оглеждайки се за госпожица 'лека жена'.

"Съжалявам, но ако нямате резервация не може да вечеряте тук." тя ме спря преди да успея да пристъпя в същинската част на ресторанта. Извърнах глава към нея и се взрях в очите й.

"Сигурен съм, че има свободни маси." казах достатъчно прелъстително, използвайки уменията си. Зениците на жената се разшириха мигновено преди да махне ръката си и да ми посочи маса в ъгъла.

"Съжалявам за разминаването, мосю. Моля, последвайте ме." каза тя с усмивка, получавайки моята в замяна.

Последвах я до масата в ъгъла и се огледах. Не я виждах. Дойде сервитьор с меню преди тя да си тръгне. Продължавах да наблюдавам за нея, когато *тя* спря един сервитьор. Огледах я. Изглеждаше ослепително. Къса черна рокля с тънки презрамки, очертаваща извивките й - дръзка, но и събуждаща интереса на мъжа да разбере какво има под нея. Високи моркови токчета - за да привлече вниманието на който и да е, само минавайки покрай тях. Малка кадифена чантичка - крещейки, че е маркова, но също така и за да изглежда скромна. Диамантена огърлица, спускаща се по врата й - привлича окото право към гърдите й. Диамантен пръстен и обеци в комплект - показващи, че е дама, но и малко момиче, което обича да се кичи. Тъмно червено червило - примамващ цвят, със сигурност е намислила нещо. Косата й е вързана на стегнат и прост кок - елегантност.

Използвах острия си слух, за да чуя разговора им. Тя го питаше за партньора си. Подсмихнах се и се облегнах на стола си, не откъсвайки погледа си от нея.

5| PLEASING A STORM.

|Анастасия|

Върнах се на масата, която бях резервирала за вечерята ни с Тимъти. Отпих от червеното си вино и извърнах глава към прозореца, вглеждайки се навън. Когато му предложих изглеждаше развълнуван, а когато разбра, че ще сме във френски ресторант можех да се закълна, че пърха от щастие. Точно когато си помислих, че ще получа вечерта с него, която искам от месеци, реши да закъснее. Дори не знам дали просто закъснява или пък е решил да ми върже тенекия. Не, със сигурност ще закъснее. Не мисля, че има индивид от мъжки пол, който не иска да спи с мен, а камо ли да ме накара да чакам.

"Легално ли е да пиеш?" дрезгав глас ме накара да извърна погледа си на мястото срещу мен.

"Личната карта в портфейла ми показва, че съм." казах, карайки го да се усмихне.

Стреснах се леко, но се опитах да не го показвам. Пред мен беше седнал онзи красавец, по който Луи си пада. Нямах никаква представа какво прави тук, как е дошъл, как ме е познал, или как не съм го усетила да сяда пред мен. Но бях щастлива. Изглеждаше привлекателен. Косата му беше преметната назад, докато на лицето му имаше самодоволна усмивка - типичен женкар. Ризата му беше разкопчана, показвайки татуировките му под черния плат. Ръцете му бяха преплетени, подпиращи се на масата; ризата беше със стегнати ръкави, очертаващи мускулатурата на ръцете му.

"Какво искаш, Хари Стайлс?" попитах направо, защото нямах време за игрички.

"Кажи ми, любов, изплаших ли те?" попита, засмивайки се

тихичко накрая, игнорирайки напълно въпроса ми.

Акцента му изпрати тръпки по гръбнака ми, въпреки че ежедневието ми преминаваше в разговори с британци.

Усмихнах му се многозначително и се приближих към масата. "Търпелива съм, но по-добре не ме тествай." казах достатъчно ясно, за да ме разбере.

Той се подсмихна дяволито и се приближи към масата.

"Въпросите ти за мен те убиват, нали?" попита той, подхилвайки се.

Беше прав и със сигурност загадъчността му ме привличаше. Подсмихнах се и се изправих от масата, оставяйки петдесет паунда за червеното вино, което бях поръчала. Завъртях се на петите си и тръгнах към изхода, ако бях права за това, че ме иска в момента, то със сигурност трябваше да тръгне след мен.

Единственото чуващо се, докато излизах от ресторанта беше тракането на токчетата ми, нямах представа дали ме следва. Друго нещо, което ми показваше, че зад мен няма никой, бяга хилядите мъжки погледи - ако Хари Стайлс ме следеше, нямаше да ме наблюдават. Излязох навън и вятъра духна косата ми, карайки ме да потреперя. Усмихнах се на шофьора, който излезе от спортната ми кола и ми подаде ключовете.

"Заповядайте, госпожице Брайънхууд." той каза мило, а аз му се усмихнах, взимайки ключовете.

Наблюдавах как шофьорът се отдалечава, докато вече се канех да се кача във возилото си. Очевидно Стайлс не беше разбрал намека ми. Изведнъж вратата се затвори от нечии ръце преди фигурата да ме блъсне в колата и да се надвеси над мен. Усмихнах се, когато припознах фигурата на мъжа, преди да се надигна и да го целуна грубо. Стайлс ме бутна отново в колата, задълбочавайки целувката, а аз си ударих главата и това допринесе за стона ми. Целувките му сякаш бяха копринени, едновременно толкова меки и омайни. Докосванията му бяха груби, противоположни на устните - със сигурност ми харесваше.

Изстенах тихичко, когато той спусна ръката си надолу по гърба ми, а устните му засмукаха кожата на врата ми. Това ме ядоса леко, защото със сигурност не исках да бъда маркирана, дръпнах къдриците му, получавайки желаното скимтене.

Колкото и да исках да продължим тук, сега трябваше да отидем на безопасно място, където никой не можеше да докаже, че Анастасия Брайънхууд е чукала някой по нисш от нея. Отделих се от него, спускайки ръката си по врата му и надолу, когато стигнах желаната дестинация стиснах леко и наблюдавах как прехапва устната си.

"Да отидем в хотел." казах грубо, отваряйки си вратата, която за пореден път беше грубо затворена.

Стайлс ме залепи за колата отново, бутайки тялото си в моето. Той се отърка в дупето ми, докато усещах дъха му във врата си. "Да го направим в колата." каза, а аз моментално отворих очите си, избутвайки го от себе си.

Той се отдалечи на няколко метра от мен и вдигна ръка невинно. " Или се качваш в колата и те чукам в хотела, или забравяш за фантазиите си с Анастасия Брайънхууд." казах грубо, сочейки го с пръст.

Видях дяволитата му усмивка, която ми беше предостатъчна, за да ми покаже, че е решил. Отворих вратата и се настаних на шофьорското място, палейки двигателя. Наблюдавах тялото му да заобикаля колата и да сяда до мен. Натиснах газта и потеглихме, ръката му моментално се премести на бедрото ми, карайки ме да се усмихна тайно. Той започна да гали бедрото ми, надигайки роклята нагоре - очевидно знаеше какво прави. Жалко, че след секса ни, трябваше да го убия.

Излязох от колата последвана от Стайлс, метнах ключовете на камериера и се запътих към входа. Влязох без да чакам го чакам и се запътих към рецепцията. Когато мъжа ме забеляза се усмихна и тръгна да казва нещо, но го спрях.

"Ключа за стаята ми и кажи на Тимъти, че не искам да го виждам." казах набързо, а мъжа кимна без никаква идея за какво

говоря и ми даде ключа.

Обърнах се към Хари, който заглеждаше прислугата в късите им тесни роклички - типичен женкар. Той ме забеляза и беше нужно да му направя жест само, за да разбере да ме последва. Двамата се качихме тихо в асансьора и още със затварянето на вратите бях забита в стената. Бедрата на Стайлс се потриха в моите, целувайки ме жадно. Усмихнах се, давайки му достъп към устата си, докато се наслаждавах на докосванията му. Целувките му бяха нещо изключително, усещах само как ме изцежда с тях, а още не се бяхме чукали.

Той ме повдигна, а аз незабавно увих краката си около торса му, прокарвайки пръстите си през къдриците му. Трябва да призная, че в момента не ми беше до Тимъти, защото имах нещо сто пъти по-добро, колкото и съмнителен да ми се струваше. Чу се звън и разбрахме, че сме на правилния етаж. Той ме пренесе до вратата докато аз му се натисках, изключвайки, че може да има хора, които да пуснат някой слух.

Слязох от него и отключих вратата на президентската стая, която винаги бе запазена за мен. Хари ме дръпна към себе си, притискайки устните си на врата ми. Изпуснах няколко стона, докато той захапваше и смучеше деликатната ми кожа. Той затвори вратата с крак преди роклята ми да падне. Двамата продължихме да се натискаме, докато той ме водеше към леглото, дори не си направихме труда да светнем светлините.

Стайлс ме бутна и аз паднах по гръб върху меката мебел, покатервайки се нагоре. Наблюдавах как пръстите му разкопчават едно по едно копчетата на черната му риза, разкривайки мастилото отдолу. Секси - единствената дума, която можеше да го опише в момента. Той се покатери на леглото, бутайки ме да легна.

"Без сутиен?" каза той с дяволита усмивка, целувайки устните ми за пореден път. Колкото и да ми харесваше да ги усещам, ми омръзна. Избутах главата му и му се подсмихнах, разкрачвайки краката си.

"Бях се приготвила за друг, но той ми върза тенекия." казах

раздразнено, отпускайки се върху матрака с леко мъркане.

"Какъв идиот." подсмихна се той, навеждайки се над мен.

Устните му се докоснаха за пореден път до врата ми, оставяйки мокри следи след себе си. Усетих как захапа грубо едното ми зърно, при което изскимтях и прокарах пръстите си през къдриците му, дърпайки ги към себе си. Зърното ми щръкна, когато той го засмука и премина на другото. Гърчех се под него безпомощна за допира му, докато той обръщаше прекалено много внимание на малките неща. Това беше различното в него, но не ми харесваше колко бавно се случва всичко.

Най-накрая той благоволи да спре с дразненето на зърната ми, засмука мястото между гърдите ми, оставяйки смучка след себе си. Целувките му продължиха надолу по корема ми, облизвайки пъпчето ми, докато не стигна до ластика на дантелените ми бикини, които очерта с езика си. Той се върна и целуна устните ми, при което изскимтях преди да седне върху краката си. Той хвана бедрото ми и го изправи, плъзгайки погледа си по дължината ми.

"Жартиери?" той каза учудено сякаш за първи път виждаше жена да носи. В Уитби всяка една дама бе длъжна да носи, беше очевидно, че не е оттук.

"Курвичките ти не носят ли, явно не разбираш от качество?" реших да го подразня, но очевидно го ядосах, защото той моментално ме обърна по корем и прокара ръката си по крака ми, пляскайки дупето ми, при което изскимтях.

"Търпението ми си има граници, любов." каза той, преди да усетя целувките му по бедрата си.

Изскимтях, когато засмука вътрешната част на бедрото ми преди да захапе едната буза на задника ми. Усетих как хвана бикините ми и в следващата секунда бяха скъсани, това бяха любимите ми бикини! Стиснах зъби, канейки да се изправя, за да му се скарам, когато той удари дупето ми няколко пъти, карайки ме да стисна очи. Отпуснах се върху матрака, стискайки завивките, докато усещах ударите му, които знаех, че ще оставят белези.

Той ме преобърна отново, намествайки се между краката ми, бързо се изхлузи от тесните си джинси преди да видя подутината му. Изглеждаше голям. Захапах устна, докато го гледах как се надвесва пред мен, сякаш падаше на колене пред зоркия ми поглед. Той извади езика си, не прекъсвайки очния ни контакт, докато захапвах толкова силно устната си, че усетих кръв. Езика му мина през процепа ми преди устните му да целунат вътрешността на бедрата ми. Той направи няколко смучки от вътрешната част на бедрата ми, държейки ме на ръба от това да се изправя и да му се разкрещя. Не обичам смучки. Не обичам бавен и деликатен секс. Не обичам да бъда дразнена. Но начина, по който той го правеше ме накара да стоя кротко и да го наблюдавам, отронвайки някой стон.

Хари най-сетне благоволи езика му да се намести на правилното място. Той облиза процепа ми преди да засмуче клитора ми, карайки ме да изскимтя и стисна чаршафите. Стайлс се надигна и направи очен контакт с мен, разбрах, че искаше да се наведа над леглото и да се хвана за таблата, затова го направих. Застанах пред него и изчаках да разбера какво иска. Обичах аз да съм доминиращата винаги, но незнайно защо бях навела глава пред него.

Изведнъж ръката му грубо развали кока ми, хващайки ме за косата. Устните му намериха моите и изведнъж рязко навлезе в мен. Хари направи няколко тласъка, докато дърпаше косата ми назад, карайки ме да стена името му. Усещах как топките му се удрят в моята кожа, издавайки звук, докато езика му грубо се беше прошушнал между устните ми. Тласъците му бяха бавни, но влизаше докрай, карайки ме да извия гръб. Но вече исках да поема контрола в ръцете си.

Бутнах го и той падна назад заедно с мен, настаних се в скута му, внимателно пускайки се по дължината му. Той се подсмихна, докато се надигах и спуснах, наистина беше голям. Болката го доказваше. Изръмжах, забързвайки темпото. Кожа удряща се в кожа, докато ме изпълваше цялата, а ръцете му масажираха гърдите ми, които бяха придобили розов цвят.

Наведох се към него, подсмихвайки му се, готова да му кажа две-три думи, но неочаквано пръста му навлезе в мен, карайки ме да

изстена в лицето му, но явно това му хареса. Забих нокти в гърдите му, докато стенех заради дължината му. Наистина беше жалко, че достигна ли оргазма си, трябва да го убия. А когато се превърне в призрак няма да можем да го повторим.

Той рязко се изправи и ме бутна назад. Паднах на предишното си място, а главата ми се отпусна върху възглавницата. Хари навлезе в мен и започна безмилостно да навлиза и излиза в мен, докато от устните му се ронеха стонове, които бяха като музика за ушите ми. След само още няколко тласъка аз свърших, достигайки любимата си част - оргазма. Но въпреки че аз приключих той продължи да се тласка в мен, усещах, че е близо. Стайлс се наведе и започна да ближе, хапе и засмуква кожата ми, докато аз стисках ръцете си в юмруци от невероятното чувство, което усетих.

"По д-дяволите."Той свърши, а ръката ми се пъхна под възглавницата, напипвайки ножа, който винаги стои там.

Стайлс продължи да се тласка в мен, карайки ме да стискам пръстите си на краката, а стените ми да се свиват, докато клитора ми пулсира. Момента беше перфектен. Внимателно замахнах ножа с последните си сили и точно, когато си помислих, че ще го промуша във врата му, той реагира бързо и заби ножа ниско в корема ми.

Изсумтях, а той излезе от мен. "П-промуши далакът ми." едвам казах, увивайки ръцете си около ножа, но нямах силите да го извадя.

"Дори не знаеш къде се намира далакът ти." той се засмя, докато събираше дрехите си.

Не можех да направя нищо друго освен да го наблюдавам как се преоблича, заради болката и кръвта, която причини ножа. Нямаше начин да умра. Защото съм безсмъртна, но това не означава, че не усещам болката. Той напусна стаята, затваряйки вратата, а единственото, което успях да направя преди да падна в безсъзнание бе да изпратя спешно съобщение на Шантел.

АБ// Не знам дали закъснях с главата, но все пак ЕТО Я!

Надявам се да ви е харесала, а тези които не харесват "смут" - съжалявам. Оставете си мнението или въпроси, или каквото и да е. Чао!

x

6| PROBLEMS COME WITH SECRETS

Усещах как с всяка една секунда губех повече и повече кръв, как всяка една клетка се самоунищожаваше, когато мръднех. Бях на път да полудея от болката, която усещах, а Шантел още не беше тук. Само ако можех да се добера до телефона си, за да й звънна отново и да й напомня, че ме е забравила. По дяволите, сякаш не стигаше, че Стайлс избяга ами и ме намушка. Със сигурност ще си плати затова.

"Кое е толкова спешното, по дяволите, Стейси?! Знаеш, че и аз си имам личен живот, не мога постоянно да тичам след теб!" вече чувах виковете й, идващи от коридора, нямах търпение да влезе през вратата, за да разбере какво всъщност е станало.

Увих ръцете си около ножа и стрелнах поглед към вратата, която се отвори. "Нищо спешно, Шантел, нали знаеш, обожавам да започвам сутринта си в собствената си локва от кръв." казах раздразнено, докато я наблюдавах как бавно се приближава към мен със скръстени ръце пред гърдите си и безгрижен поглед.

"Защо си се намушкала, по дяволите?" попита конфузно, отваряйки завесите на големите прозорци. Затворих очи, раздразнена от светлината и изскимтях тихо, когато побутнах ножа.

Стиснах зъби, опитвайки се да не обръщам внимание на болката. "Господи, Шантел, спри да задаваш глупави въпроси! Очевидно правих най-хубавият секс в живота си и глупавият, красив идиот ми избяга преди да го убия и сякаш това не ми стигаше ме промуши и си тръгна без дори да каже 'чао'!" говорех на висок тон, оплаквайки се от живота си, когато осъзнах, че съм се изпуснала с частта за живия секс бог. По дяволите.

"Какво?!" тя се приближи до мен. "Кажи ми, че му плати да не казва на никой!" тя прехапа устната си, тропайки с крак.

Очевидно беше по-нервна от мен.

Усмихнах се невинно, опитвайки да не се мърдам много заради ножа. "Погледни го от хубавата страна." Започнах, а тя повдигна вежда раздразнено. "Не убих никой." опитах да си спася задника от хапливите й коментари и лекции, но явно не успях.

Тя се засмя раздразнено. " И какво? Какво очакваш? Златна звезда." каза през зъби преди да прекара ръката си през лицето си и да се обърне с гръб към мен, мислейки над нещо.

Мисля ,че Шантел не беше най-добрият ми избор за спешно съобщение. Но, по дяволите, ние се познаваме от векове и тя винаги намира начин да ми спаси задника. Но ако този път родителите ми разберат за това със сигурност ще имам големи неприятности. И нямам предвид седмица без джобни или телефон, или никакво излизане и момчета. Нашите са готови на много по-големи дела само, за да ме превърнат в дамата, която не съм. Правят го от прекалено дълго, за да се откажат.

"Добре, добре." започна тя, успокоявайки се леко. Шантел се обърна към мен и хвърли малката си чантичка на леглото преди да ме хване за кръста.

През цялото време, докато ме изправяше в седнало положение болеше ужасно много. Можех да го сравня с всичко! Вулкан изригващ в мен, усещане, че всичките ми черва се разкъсват, хиляди игли, забиващи се в стомашните ми следи, самоизяждане, все едно съм глътнала кактус. Всяко едно.

Шантел уви ръцете си около ножа. "Сега ще извадя ножа." тя каза, а аз стиснах ръцете й, забивайки ноктите си в кожата й, при което тя преглътна тежко.

"Чакам това от часове!" казах през зъби, пускайки ръцете й. Затворих плътно очите си, вдишвайки дълбоко, опитвах се да игнорирам ножа, който разкъсва корема ми.

"Да, просто дишай дълбоко или нещо." тя продължаваше да се опитва да ме успокои, но, по дяволите, ако не дръпнеше проклетия нож щях да убия нея вместо Стайлс.

"ДА ДИШАМ ДЪЛБОКО?! Чувствам се все едно органите ми се РАЗКЪСВАТ един по един!" изкрещях гледайки я ядосано и в същия момент тя изкара ножа, извиках колкото глас имах.

Побързах да закрия раната си с ръце, притискайки я, за да не изгубя повече кръв. Не издържах и се спуснах назад, опитвайки се да успокоя болката си. "Донеси ми чантата!" наредих й през зъби.

Шантел бързо изпълни заръката ми и аз отворих чантата си, трябваше да извадя книгата с една ръка, защото с другата притисках раната си. Стиснах очи, докато я отварях. Буквално търсенето на правилното заклинание ми се стори като десетилетия, в които бивам изгаряна на клада. Или бесена или екзекутирана. Живях прекалено дълго, докато всички тези мъчения се отменят в света, но не и при семействата ми. Открих заклинанието и го казах, стискайки зъби, болеше. В секундата, в която изрекох и последната латинска дума, усетих как основите на раната ми започват да горят, което ми докарваше повече болка.

Изправих се, издишвайки целия въздух, който бях затаила. Погледнах към Шантел, която все още беше гневна, понечих да се изправя, но тя ме хвана за лакътя и ме върна на мястото ми. Обърна се към чантата си и ми извади чисти дрехи, преди да вземе мокри кърпи и да седне до мен.

"По-добре намери онова момченце и го накарай да не казва на никой за снощната ви забивка." тя каза, изчиствайки кръвта около корема ми.

"Ами ако не се съгласи?" попитах я, докато наблюдавах как ръцете й изчистват кръвта по ръцете ми.

"Направи това, в което си най-добра - прелъсти го и после го убий." каза тя, карайки усмивка да се появи на лицето ми.

След като приключи с изчистването ми се изправих и грабнах тъмночервените шорти и белият потник. Облякох ги набързо преди да си сложа чорапите и високите токчета. Застанах пред огледалото, привеждайки косата си в непрежни къдрици.

Нанасях внимателно гримовете на лицето си преди да се напръскам с парфюм, облека пухеното яке и да взема чантата си.

Шантел излезе от банята вече подновила грима си и ми се усмихна. Увих ръката си около нейната и двете излязохме от хотелската стая. Слязохме във фоайето и след като взехме ключовете от камериера се качихме в колата ми. Сложихме слънчевите си очила преди да потегля към университета.

"Как мина срещата с Тимъти?" попита ме, карайки ме да се натъжа за кратко преди да се усмихна ядосано.

"Не се появи." отговорих й, завивайки по алеята. Тя въздъхна и извърна глава към мен.

"Оу, милата." тя каза жално, отваряйки прозореца си. "От скалата 1-10, колко искаш да го убиеш в момента?" каза с въздишка, оглеждайки се навън.

Поех си дъх, затягайки хватката си около волана. Тази тема ме напрягаше. "Колебая се между да го убия в съня му и да си помисли, че всичко е било сън или да го изчукам и да се почувства използван."

"Това ще трябва да почака." Шантел каза монотонно. Извърнах глава към нея и тя ме погледна многозначително. "Мисля, че ни преследват." каза тя, а аз рязко погледнах през огледалото за задно виждане.

Онзи тъмносин автомобил, който виждах наоколо, не можех да разпозная шофьора, но забелязах как изкара ръката си и ми помаха. Преди да натисна газта и да отпраша успях да огледам ръката. Видях много татуировки, въпреки че не видях какви бяха, а на пръстите имаше по някой пръстен. Беше ми прекалено позната.

За щастие успях да го изгубя в трафика, но с преживяното до днес почвах да се притеснявам. Същият автомобил сякаш беше навсякъде където съм и аз, новите момчета и Стайлс, който ме наръга. Със сигурност ставаше нещо...

Паркирах пред университета и излязох, тряскайки вратата. Нямах никаква представа къде е Стайлс, но докато го търсех наоколо, гнева в мен отново нарастваше и аз бях готова да му сритам задника. Малката дама в мен ми казваше да го забравя и да го оставя да си живее в малкия свят, но, по дяволите, всичко останало ми крещеше да го убия на място.

Момента, в който го видях в столовата да седи на маса с приятелчетата си не мислих много, а направо действах. Токчетата ми тракаха по гланцирания под, бързо взех бутилката с вода от някой, който ми се скара. Ръката ми замръзна защото беше студена, но това не ме спря. Отворих капачката и я метнах някъде, доколкото видях влезе в супата на второкурсник. Още с пристигането ми го бутнах на стола му и излях студената вода от главата надолу.

Можех да видя раздразнението му от начина, по който ме гледаше, докато разтръсквaше косата си. Усмихнах се гневно и скръстих ръце пред гърдите си. "ПОЗНАЙ КОЙ СЕ ВЪРНА!" изкрещях без да усетя, убивайки го с поглед.

Той понечи да се изправи, но аз го бутнах, заковавайки го на стола с помощта на малко заклинание. Наклоних се над него и в юмрука си хванах яката на тениската му, приближавайки лицето му по-близо до моето. Изведнъж всички около масата решиха да си тръгнат.

"Опитваш се да ме убиеш от сутринта? Мислех си, че да си дама в Уитби значи да си деликатна и тиха." той каза, напълно игнорирайки всичко, което му показваше, че съм бясна.

"Хората не ги е страх от мен, защото съм деликатна и тиха, аз ги карам да треперят само с поглед. Давя, беся, раздробявам на малкия си пръст. Омайвам и натискам спусъка с една дума." Казах, опитвайки се да му покажа с кой се занимава.

"Добре, давай, убий ме. Нека още един призрак те преследва." прошепна с дяволита усмивка накрая.

И въпреки че бях толкова близо до това, което исках, не можех да го направя. Защото освен, че всички щяха да ме видят как

убивам човек ами и той знаеше...

Освободих яката му, прекратявайки заклинанието. Не ми пукаше, че всеки ме зяпа, докато излизам. Не ми пукаше и че родителите ми ще разберат за малкото шоу, провело се в столовата. Но ме побиваха тръпки от тайната, която пазех от векове, която един човек успя да научи...

7 | DANCIN' ON fIRE

"Искам да го убия!" казах веднага след като Шантел най-накрая благоволи да ми вдигне.

"Не." възкликна веднага след въпроса ми. Дори не знаеше за кой говоря.

"О, хайде де. Поне малко!" казах, удряйки по чина пред мен. За щастие никой не забеляза и не чу нищо. В тези моменти се радвах, че преди петстотин години бях научила това заклинание.

Чух как Шантел си пое дъх и се изправи от мястото си. "Не прави нищо глупаво! Не стига, че онзи може би е разбрал кои сме, но и Тимъти не отваря телефона си." каза ядосано, а сърцето ми пропусна удар след споменатото име.

Все още съм му бясна за това, че ми върза тенекия, но пък и искам да го видя. Също така ако нямаме Тимъти то значи, че нямаме и човек, който да се отървава от труповете. И все пак той е прекалено красив, за да умира.

"Сигурно има наистина важна работа." казах, извъртайки очи. "Бях ли ти казала, че той не се появи на срещата ни?" попитах я раздразнено, а смехът й допринесе за раздразнението ми.

"Анастасия!" познах гласа на Луи и без да му казвам нищо му показах да изчака минутка.

Облизах устни, хващайки телефона здраво. "Ще ти звънна по-късно." казах й преди да й затворя.

С обръщането ми наобратно, в лицето ми се сблъска течност или - розовата напитка на Луи, която си взима почти всеки ден. Ядосано отворих очи, спирайки времето. Гледах към Луи в продължение на няколко секунди, в които той просто стоеше

ядосан със скръстени ръце.

"Спала си с Хари?!" изкрещя ми, а аз избърсах питието от очите си.

"Какво, по дяволите, разбира се, че не!" излъгах, изправяйки се от мястото си. "Луи, полудя ли? Защо, по дяволите, ме заля с това?" извиках, поглеждайки към дрехата си.

"Защо ли?!" той каза драматично, ококорвайки очи. "Защото ти шибано си преспала с Хари?!" изкрещя, замеряйки ме с празната чаша

Това беше последната капка, която да прелее чашата. Вдигнах ръка, забивайки го в стената без много усилия. Усещах как тъмнината течеше по вените ми и чувах забързалото му сърцебиене, което толкова ми се прииска да спра. Само мисълта да видя разляната му кръв по пода ме караше полудявам.

Рязко спрях заклинанието и той падна на пода, увивайки ръцете си около врата. Трябваше да спра сега или после щеше да е прекалено късно. Можех да си позволя да го убия, но Шантел щеше да ме намрази и Тимъти го нямаше, за да се отървем от трупа.

Докато се приближавах към него единствено се чуваше тракането от токовете ми и забързаното му дишане, както и кашлиците помежду.

"По дяволите, Анастасия, защо го направи? Знаеш колко трудно си харесвам някой." той каза, почти шепнейки с прегракнал глас. Явно можело да се намалят децибелите му.

Изсмях се, спирайки се пред него, той все още лежеше на пода. "Ох, моля те. Токчетата ми са по-високи от стандартите ти." казах с насмешка, завъртайки се на токовете си и тръгвайки към чантата си. "Кой ти каза, че съм спала със Стайлс?" попитах, докато се преобличах в роклята си, която стоеше в чантата ми за спешни случаи.

"Абигейл." той изхълца. Обърнах се към него и се усмихнах

фалшиво.

"Имах предвид, кой е пуснал слуха?" поясних, взимайки чантичката си в ръка. Все пак трябваше някой да говори с малката клюкарка.

Той се прокашля, отговаряйки: "Хари."

След като чух отговора му усмивката ми спадна макар и фалшива, излязох от стаята, пускайки времето да тече. Знаех си, че ще стане така! Затова не се ръководех от шибания план на Шантел. Трябваше да говоря с шибания кучи син по-рано на тази тема. Колко би могъл да поиска? Бон-два? Не това не е за мен, ще го направя по моя начин.

"Хари Стайлс?" попитах, минавайки покрай момчетата, с които го бях видяла да си говори.

Русокосият само ми показа тоалетните с трепереща ръка. Преди прекалено дълго време спря да ми пука дали хората ги е страх от мен. Защото трябваше; дори самата мен ме е страх от себе си. Преди минути, ако бях изчакала още малко, Луи щеше да лежи на пода, мъртъв.

Влязох в мъжката тоалетна и какво да видя? Стайлс притиснал някакво леко момиче на стената, да се натискат. Колко романтично? Винаги съм се чудела как някоя жена би се натискала в мръсна, гнусна тоалетна. Виждам, че е възбудена, но няма ли някакво уважение за себе си?

Изкашлях се, но дори не ме забелязаха, колко грубо. Тропнах с крак, скръствайки ръце пред гърдите си, отново нищо. Трябваше ми само да погледна малко по от близо и да си спомня няколкото пъти, в които бях ходила във фирмата на баща си, за да разбера коя беше тя.

"Кейтлин Браун."казах, наблюдавайки реакцията й, след като чу гласа ми. Тя се откъсна от Хари и с трепереши ръце дръпна ризата си надолу. Виждах страха в очите й и усещах притеснението.

"А-аз.. съж-"тя започна, тръгвайки към мен, но само с едно мое движение тя беше забита в стената и всичките й кости бяха счупени. Можех да усетя, че диша, затова спрях въздуха, който се опитваше да премине през трахеята й, уверявайки се, че вече е мъртва.

Свалих ръката си и трупа й падна върху плочките. Направих тъжна физиономийка, поглеждайки към Стайлс, на който явно не бях успяла да привлека вниманието. Значи се хвалеше, че е правил секс с мен, но дори не смееше да ме погледне след като убих, вероятно, еднодневката му? Забавно.

"Жалко, беше красиво момиче и тези ръце..." не го оставих да довърши сексуалното си преживяване и го блъснах в стената, задържайки го на достатъчно разстояние от пода. Целта ми не беше да го убия, поне за следващите пет минути.

Самодоволната усмивка не слизаше от лицето му, Господи, как ме дразни само.

"Колко човека знаят?" попитах, приближавайки се към него. От физиономията му можех да разбера, че знае за какво говоря. Освен това и че му е забавно, дори в тази ситуация, където той е беззащитния, му е забавно?

Той захапа устната си, опитвайки се да закрие усмивката си преди да даде отговора, който стана причина за уплашената ми физиономия: "Общо взето - Всички." той каза, а дори не успях да получа възможността да реагирам правилно, защото в околността на стомаха ми се заби острие, което ме изхвърли назад.

Блъснах се в стената и тихо изскимтях, удара разруши концентрацията ми и това даде възможност на Стайлс да стъпи на земята. Може би заболя ужасно много и роклята ми се изцапа с кръвта ми, но този път не беше толкова надълбоко, че да ме закове на място. Отделих се от стената, изваждайки острието от плътта си, при което изскимтях тихо.

"Спри с опитите си да ме убиеш, очевидно не става." казах, поставяйки ръката си върху раната преди да прошепна само три

думички, които да не оставят и следа от раната, която бе създала острието.

"Не се опитвам да те убия." той се засмя, минавайки покрай мен. "Просто е забавно да ти причинявам болка." прошепна, премятайки косата ми зад рамото, за да целуне откритото ми рамо. Тих стон се изплъзна от устните ми, когато усетих ръката му да се увива около кръста ми и да ме приближава към своето тяло.

"Ти си страхливец." прошепнах, знаейки, че ще засегна чувствата му. Кое беше по-важно за един мъж от гордостта му? Нищо.

Рязко целувките му спряха и аз отново намерих сили да отворя напълно очите си. Той ме завъртя към себе си и вече виждах, че егото му рухва. Какво стана със саркастичните коментари сега?

"Наречи ме така още веднъж и виж какво ще се случи!" той изсъска през зъби. Котенцето се ядоса.

Усмихнах му се готова да повторя думите си, когато той заедно с мен се заби в стената и разбира се - единствено моята глава се беше ударила. Отворих очите си и не успях да игнорирам самодоволната половин усмивка на Хари, жалко, че се падаше леко глупав.

Рязко забих острието в корема му, той стисна зъби и усмивката му изчезна. "Добре, че поне си красив, иначе с този ум щеше да си мъртъв по-рано." казах и забих ножа по-дълбоко, а той въздъхна, опитвайки се да не извика от болка.

Отделих се от него, защото работата ми тук бе свършила. Беше красив, да, но от прекалено дълго ми лази по нервите. Поне сега ще ми прави компания, може пък да е интересно да се чукам с дух - трябва да намеря заклинание за това.

АБ// Коментирайте и гласувайте, за да ме стимулирате за по-добри и интересни глави:D!

8| ONE-NIGHT STAND

Домът ми... Честно казано има хора, които си умират да живеят в този лукс, който ми се предлага на мен, но само ако всъщност знаеха какви са родителите ми никога повече нямаше да отворят разговор за лукс. Доста дълго отбягвах да се прибирам или да оставам тук за повече от два часа. Всъщност бях свикнала да оставам в хотела и изобщо не усещах нуждата да се прибирам. Но точно сега бях длъжна. Майка ми и кандидатите й за моя сродна душа. Чудех се дали е извикала Кристофър или Александър.

Слязох от колата си, давайки ключовете на портиера преди да се приближа към врата. Влязох вътре и въздъхнах, оглеждайки се. Дори и малката надежда да променят интериора на дома ни в нещо модерно, вече я нямаше. Не знам колко години стават от както нашите не са се отказали от старата мебелировка, може би столетие?

Внезапно някой се блъсна в мен, заливайки дрехите ми с червено вино. Явно днес всички си умираха да съсипват дрехите ми. Преглътнах гнева си, вдигайки погледа си.

"Толкова съжалявам! Ох, Господи, не ме бива дори в най-простото." той възкликна, приближавайки се към мен, опитвайки се да изчисти дрехите ми.

Отдръпнах ръцете на момчето от себе си, опитвайки да се държа прилично. "Не се притеснявайте, много други хора също не умеят нищо!" Очевидно успях да замаскирам обидата си, защото момчето се засмя. Оу, той го намираше за забавно, колко сладко.

Той се усмихна, изчиствайки мократа си ръка в панталона си, преди да ми я подаде. "Аз съм Ерик, приятно ми е."

"И на мен ми беше." казах, подминавайки го.

Честно казано днес не бях в настроението да си създавам проблеми. Просто трябваше да се държа прилично, докато проклетата вечеря, за която ме извикаха, не свърши и после можех да правя каквото си пожелая. Разбирам, че вече за поредна година навършвам двадесет и една и родителите ми си умират да ме сгодят с някой. Тоест от хилядолетие съм сама и нямам нуждата на мъж, който просто да разваля синхронния ми живота. Но разбира се майка ми още когато е навършила осемнадесет се е оженила за баща ми и ето ги сега, заедно са от четири хилядолетия.

Влязох в стаята си, светвайки лампите. Бързо влязох в гардеробната си, разглеждайки какво да облека, мислех да сменя мръсните дрехи с риза и тясна пола. Телефона ми иззвъня и успях да видя, че е Шантел, вдигнах й, продължавайки да разглеждам дрехите си.

"Здравей, любов." тя ме поздрави и ясно си личеше, че е щастлива.

"Оу, някой е щастлив. Явно имаш добри новини за споделяне?" казах, усмихвайки се на щастието й.

Тя се изкикоти преди гласът й да стане сериозен. "Ще ти кажа след като ми разкажеш за драмата между Луи и теб. Каза ми, че почти си го убила." тя каза учудена, ех, бих посмяла да навредя на най-добрият си приятел, който никога няма да я замени.

Извадих тъмнозелена рокля, която много щеше да се хареса на мама, казвайки: "Помниш ли момчето, което заби ножа в корема ми? Е, той е казал на целия университет, че сме преспали." казах раздразнено, заставайки пред огледалото, за да оправя червилото си. "И горкият Луи се е влюбил в него и ме заля с напитката си. Но спокойно, излъгах го и сега си мисли, че това е просто слух." обясних, усмихвайки се преди да избера черни високи токчета.

"Стейси, ако вашите научат..."

"Спокойно, няма."прекъснах я, избирайки си чантичка. "Тази вечер ще мине спокойно. Мама отново е извикала някакъв, с

който да ме сватоса." извъртях очи.

"Очевидно не ти се стои там дълго. А и имаш да оправяш бъркотията, която създаде." тя каза ентусиазирана. Нямах търпение да разбера каква е изненадата ѝ. "Познай кой проследи онази кола? И кой знае къде е мистериозният ни преследвач?"

"Няма начин." засмях се. Със сигурност ако нямах Шантел до сега щях да съм мъртва.

"По-малко говорене, любов, облечи си нещо секси и право в бар 'Златният Кръг'." тя се изкикоти, а аз ѝ пратих целувка преди да ѝ затворя.

Знаех къде е това място и със сигурност нямаше как да привлека погледите на хората там с тази рокличка. Бързо я смених с черна кадифена рокля. Поставих тънко диамантено коланче на кръста си, което си подхождаше с пръстените, които избрах. Обух токчетата си, опресних грима си и се напръсках с парфюм, преди да изляза от стаята си.

Тази нощ щях да свърша всичко, което започнах. Не трябваше да го оставям жив онази вечер, но сега имам възможността да оправя всичко. Демон или не, няма начин да се опълчи на мен. Но първо трябваше да се присъединя към вечерята.

"Добър вечер, мамо, татко."поздравих родителите си, целувайки бузите им. "Добър вечер, госпожа и господин Максуел." поздравих ги преди да се ръкостиснем.

"Съжалявам, че закъснях." извиних се преди да получа разрешението на баща си да седна на масата.

Една от прислужничките ми сервира вечерята и ми сипа от най-лекият алкохол, който се намираше в дома ни. Защото според мама една дама е трябвало винаги да е трезвена и бла, бла, бла. Благодарих ѝ само защото бях длъжна и тя се оттегли в кухнята.

"Настя, как си?" попита ме жената, която се опитваше да се превърне в моя свекърва, заради парите, които щеше да получи.

Преглътнах желанието да я уцеля с вилицата си и ѝ се усмихнах.

"Благодаря, ами вие?" попитах любезно, просто чакайки вечерята да свърши.

Жената си пое дъх, поглеждайки към сина си, който омиташе пържолата в чинията си. Не можех да повярвам, че само защото съм жена, трябва да ям глупава салата и да гледам мъжките индивиди да се тъпчат с червено месо.

"От дълго време синът ми - Ерик, таи чувства към теб. И се чудехме дали не би искала да прекарате малко време заедно? Да се опознаете?" жената ме гледаше умолително.

Усмихнах й се и погледнах към синът й . Всъщност не изглеждаше зле, тоест беше по-стандартите ми - русокос със светли очи и както виждам, или има вкус за дрехи, или има личен дизайнер. Но проблема е... Не съм сигурна дали този мъж знае как да използва ръцете си. Буквално още с влизането си бях заляна с вино, а в момента околността около чинията му е в трохи.

"Чудесно." възкликнах на жената, усмихвайки й се фалшиво, което я накара да си помисли, че има шанс, сладко.

"Извинете ме." казах, изправяйки се от мястото си. "Татко, може ли да се кача в стаята си? Беше изморителен ден." казах любезно. Заобиколена от хора като тези, няма начин да отидеш в стаята си без да поискаш разрешението на мъжа в къщата.

"Разбира се, скъпа. Почини си." каза ми той, а аз кимнах, извинявайки се на всички ,че трябва да се оттегля.

Още с излизането ми от трапезарията, фалшивата ми усмивка се смъкна от лицето. Излязох от дома си и се качих в колата си, потегляйки към бара. Честно казано, бях толкова щастлива, че се разкарах от онова място. Ако буквално Шантел не ми се беше обадила със страхотната си новина, трябваше да стоя на едно място с прекалено много аристократи, които няма да мога да понеса. Да вечерям салата, която няма никакви мазнини в нея и да пия алкохол, който дори няма да ме накара да забравя за обстановката, в която съм. Трябваше да внимавам как говоря и да не издавам и гък на сватосванията им със сина на Катерина.

Просто ужас.

Паркирах автомобила си и слязох, запътвайки се към входа на бара. Дори не трябваше да показвам личната си карта, защото охраната беше под мой контрол, както и повечето жители на този град. Никой нямаше да издава информация за мен, която може да ми доведе проблеми.

Влязох в обстановката, привличайки всички погледи към себе си. Веднага се настаних на един бар стол, поръчвайки си уиски с лед. Трябваше ми нещо силно. Сякаш поставила Стайлс на мястото му със собствените си ръце, го видях. Беше само на няколко метра от мен, танцуващ с висока брюнетка. Нямаше как да не обърна внимание на облеклото му - черна риза и тесни дънки, може би изглеждаше обикновено, но на него му отиваше.

Наблюдавах как ръцете му се плъзгат по извивките на непознатата, как той се навежда към нея, за да й прошепне нещо, а тя му се кикоти. Рязко момичето с хубавите извивки се отърква в Хари, навеждайки се напред, а Хари задържа ръката си на гърба й, докато се усмихва. Момичето се изправя, а Хари я дърпа към себе си, карайки я да се блъсне в гърдите му, преди да й прошепне нещо и да целуне врата й. Смешник. Брюнетката се обърна към него, приближавайки лицето си по-близо до неговото, ръцете й се вплетоха в косата му, докато неговите ръце се спуснаха на дупето й. Господи, да си вземат стая!

"Защо не излезете?" глас ме извади от важното ми действие - да анализирам всичко, което правят онези.

Извърнах глава към момчето, седнало до мен. "Ще го накарам да страда." прошепнах му, свивайки вежди.

"Ще му хареса." той ми прошепна, правейки прекалено привлекателно физиономия. "Но той е лош, Бамби. Накрая ти ще си с изгаряниятa от огъня." той каза, подсмихвайки се преди да се завърти на другата страна, с гръб към дансинга.

"Лош? Той е най-малката деликатна, сладка душа, която съм виждала." казах, правейки сладка физиономийка очевидно фалшива. Не можех да покажа на Зейн, че имам дори малък

страх към Стайлс.

"Да, аз съм очарователен." веднага се обърнах към собственика на дрезгавия глас. Хари се подсмихна и избърса кръвта около устните си.

Погледнах го объркано преди да погледна зад него. Той, беше убил брюнетката, с която танцуваше. Впечатлена съм!

"Здравей, коте." той прошепна, приближавайки лицето си прекалено близо до моето.

Вдишах нервно, поглеждайки към Зейн, който трябваше да е до мен, но в момента мястото му беше празно. Хари се засмя на реакцията ми и се настани на мястото на Зейн ,поръчвайки си уиски като мен.

"Не е ли много твърдо за теб?" попита, посочвайки ми недокоснатата чаша пред мен.

Проследих погледа му и взех чашата си, изпивайки течността на веднъж. Изгори гърлото ми, но вече бях подлагана на по-лошо, това не можеше да ме пречупи. Извърнах глава към Стайлс, който се подсмихваше, взимайки глътка от своя алкохол.

"Жалко, че уби брюнетката изглеждаше като единствената жена, която е готова да изтрае егото ти заедно с ниската ти интелектуалност." казах, поръчвайки си още едно.

Той се засмя, приближавайки се по-близо до мен. "Изревнува ли, кукло?" той прошепна, а горещият му дъх се удари във врата ми, карайки ме да изскимтя тихо.

Извърнах глава към него, карайки го да осъзнае, че е само на милиметри от устните ми, но той не се отдръпна. Поставих ръцете си на тила му, поглеждайки го изкушаващо в очите, леко захапвайки устната си. Исках да го изкарам от релси, да ми се моли да отворя краката си за него.

"Това е разсейващо." прошепна, гледайки към устните ми преди да захапе своята.

Изправих се от мястото си, карайки го да стане от своето. Наблюдавах го как се извисява над мен, толкова възбуден само от няколкото движения, които направих. Колко е заблуден само.

Поставих ръката си на гърдите му, спускайки я надолу, преди леко да стисна отеснялата част от панталоните му и да дочуя тихият му стон. Завъртях се на петите си, тръгвайки към вратите, този път знаех, че той е зад мен. Никой не смееше да ме погледне, а стъпките му бяха достатъчно шумни, за да ги чуя, въпреки музиката. Двамата излязохме, качвайки се в колата ми. Запалих колата, а той постави ръката си на бедрото ми.

"Няма да се опитваш да ме убие, нали, коте?" той попита прекалено прелъстително, преди да целуне рамото ми, изгаряйки мястото след себе си.

Не му отговорих и просто се фокусирах над пътя с надеждата, че ще махне погледа си от мен заедно с ръката, но точно обратното, той погали вътрешната част на бедрото ми преди да промъкне ръката си под роклята ми.

"Цял ден мислих за влажният ти клитор." той прошепна, масажирайки женствеността ми през гащичките ми. "Да прокарвам пръстите си през него." той прошепна, а дълбокият му гласа смесен с действията му, ме накара да изсумтя. "Да се наслаждавам на сладките ти стонове, които толкова обичам" той прошепна, забавяйки движенията си, което ме накара да захапя устната си, сдържайки стоновете си.

"Х-Хари..." опитах се да продължа, карайки го да спре, но той натисна леко с пръстите си, което ме накара да изстена под допира му.

"Стига си отричала, любима, знам, че ме искаш." той прошепна, а устните му се наместиха на врата ми, целувайки сладкото ми място.

Беше ужасно трудно да шофирам, докато до мен стои толкова похотлив човек като Хари. Дори не можех да укротя ръцете му, камо ли движенията му до след няколко минути. Устните му си бяха чисто сладко мъчение, слизащи с целувки по врата и

раменета ми. Беше ужасно мъчително да стоя на ръба, опитвайки да не ни блъсна някъде и едновременно да не пусна прекалено примамливите си стонове.

За щастие пристигнахме пред хотела и аз най-накрая изключих двигателя на автомобила си, излизайки от него. Хари ме следваше плътно, опитвайки да ме докосне, но аз се дърпах. Не можех да рискувам някой да ме види с него на улицата. Двамата влязохме и аз бързо се приближих до рецепцията.

"Ключа за стаята ми." казах студено и жената ми подаде ключа, точно когато щях да хвана ключовете Хари ги взе и се обърна към мен.

"Хайде, любима." той каза, спускайки ръката си надолу по корема си. Заинтригувана проследих ръката му и наблюдавах как стиска чепа си.

"Чакай ме горе идвам веднага." казах, преглъщайки тежко, защото не можех да му устоя и това ме побъркваше.

Той просто се подсмихна и закрачи към асансьора, не можех да повярвам, че в момента зяпам задника му. Но сериозно бих се радвала да го стисна, а по-щастлива ще съм ако минута по-рано мога да се кача горе.

Уверих се, че Хари не е наоколо и се обърнах към момичето. "Знаеш ли какво става с Тимъти? Не ми отговаря на обажданията." попитах я тихо, все пак опитвах да преживея истината, че мъж не беше привлечен от мен.

"И ние не сме се свързвали с него, госпожице. Нямаме представа къде е. Не е идвал на работа от два дена." тя каза, затаявайки дъх.

Не знам какво ставаше с това момче. Но просто не можех да приема, че е изчезнал от нищото и то с такава голяма тайна, която знае за мен. "Потърсете го, направете всичко по силите си, за да го намерите!" казах строго, поничайки да продължа. " Приятна вечер." казах преди да продължа към асансьора.

Нямах представа какво се случва с Тимъти. Но със сигурност не бях в безопасност, докато той не беше пред погледа ми, където знаех, че няма да изпусна нещо. Просто се надявах заклинанието ми да проработи.

Излязох от асансьора, отваряйки вратата към хотелската си стая. Светлините бяха загасени, леглото бе оправено, а стаята - празна. Изсумтях и се придвижих до леглото. Не знам за кое бях по-тъжна, че Тимъти е изчезнал или Хари ме е оставил толкова възбудена. Изведнъж усетих ръце да се плъзват по рамената ми и надолу по ръцете ми, преди да усетя и прекалено топли и познати устни на врата си.

"Изглеждаш ядосана." той прошепна, поставяйки ръцете си на ципа на роклята ми. "Какво ще кажеш да използваш цялата тази ярост за нещо хубаво." дъхът му се удари във врата ми. Вдигнах погледа си към отражението му в огледалото и почти не изстенах, когато видях погледа му.

Той бавно свали презрамките, преди роклята да падне в колената ми. Прескочих дрехата и се обърнах към него, прокарвайки ръката си по голата кожа на стомаха му. "Не мога да реша дали те искам кървящ или стенещ." подсмихнах се преди да блъсна тялото си в неговото.

Той сля устните ни, захапвайки долната ми устна преди леко да я дръпне и да ни придвижи до леглото. Спуснах се на меката мебел и наблюдавах как се отървава от панталоните и боксерките си. Имаше нещо в него. Усещах го от начина, по който ме наблюдаваше. Изправих се, подпирайки се на лактите си, за да сме лице в лице и да усещам колко неравномерно диша.

"Имаш най-красивите очи, които някога съм виждал." той прошепна, целувайки долната ми устна и оставяйки пътечка от целувки по челюстта ми ,преди да слезе надолу по врата ми и по рамената ми.

Изсумтях, преплитайки пръстите си с къдриците му. "Сигурно го казваш на всяка." прошепнах, отпускайки се отново назад, докато устните му обхождаха тялото ми, карайки ме да настръхвам.

Той се засмя на отговора ми преди да целуне устните ми. "Така е, но твоите са най-хубавите.' 'каза той, а аз извъртях очи, засмивайки се.

Устните му се спуснаха по гърдите ми надолу по корема ми, оставяйки мокра следа след тях и очертавайки ластика на дантелените ми гащички преди да ги скъса, а аз да изсумтя. Наистина ми омръзваше да ми къса бельото. Опитах да се изправя, за да му се скарам, но когато усетих устните му веднага се излегнах удобно. Езика му облиза целият ми отвор, карайки ме да изкривя гърба си. Езика му засмука клитора ми, преди да го захапе и да пъхне езика си в мен. Пръстите на краката ми се свиха заради нечовешкото усещане, докато ръцете ми стискаха чаршафите около нас.

"Х-хари..." прошепнах, докато езика му се въртеше в кръгове и стискаше вътрешността ми. Не издържах много и стиснах бедрата си, приближавайки се по-близо до лицето му. Ръцете му обхванаха кълките ми, заковавайки ги на матрака с големите си ръце. Бях близо, толкова близо, а чувството на пълното ме убиваше, най-сетне исках да отпусна всичко.

Изскимтях, когато той засмука клитора ми и аз най-накрая освободих соковете си, отпускайки се с въздишка на леглото. Ръцете ми все още стискаха чаршафите, докато се опитвах да се изправя. Високата му фигура се надвеси над моята, докато ръцете му стискаха гърдите ми, карайки ме да стена под допира му. Устните му се наместиха на врата ми, целувайки го, докато пръстите му втвърдявах зърната ми. Бяха студени и само това допълваше чувството, което усещах. Беше невъзможно да му се устои.

Всичко вървеше страхотно, докато не го хванах да ми прави смучки, точно когато се насочваше да засмуче кожата ми за порен път, го избутах от себе си ядосана. "По дяволите!" извиках, ставайки от мястото си преди да започна да си събирам нещата. Щях да си тръгна, буквално бях толкова ядосана. Ще му позволя да докосва тялото ми за втори път, а той ще ми се отблагодари така? Със смучки?! Мислех, че бях ясна, когато му казах, че не искам да ме маркира! *Не съм му принадлежност.*

Изправих се с дрехите си в ръка, преди изведнъж да ме избута с лице срещу големите прозорци. Изсумтях, когато той уви косата ми около ръката си и ме заби в стъклото. Тялото ми настръхна заради смесицата от студа на прозореца и горещината на тялото му.

"Ще си тръгнеш от тук или с повинено око или със смучка." той каза заплашително във врата ми. Не казах нищо заради спомените ми от миналия път, в който чаках сутринта със забит нож в стомаха си.

Виждах отражението му в прозореца, докато наблюдавах светлините на града. Толкова много исках да го убия на момента, но точно сега нямах тази възможност. Той се надвеси над мен и устните му намериха врата ми. Той засмука деликатната ми кожа за достатъчно дълго, че да остави следа след себе си, преди да захапе мястото и да си избере друго място за още една смучка. "Кучи син!" изсумтях заради чувството, но все още не бях му простила за смучките.

"Мразя, че си ми ядосана, но изглеждаш толкова секси в момента." той прошепна в ухото ми, захапвайки меката част.

Нямах какво друго да направя освен да изсумтя. Той преметна косата ми зад рамото ми и навлезе в мен заедно с тих стон. Усетих лека болка, но с всяко едно негово движение тя отминаваше. Бедрата му се удряха в дупето ми, карайки ме да усетя колко топла е кожата му. Изсумтях, удряйки по стъклото, когато той забърза темпото, поставяйки целувки по цялата дължина на гърма ми. Усещах как се разтапям под опияняващите му движения. Той засмука рамото ми достатъчно силно, за да остави белези, но и достатъчно нежно, за да не ме нарани. Той навлезе в мен, достигайки онази точка, която никой не беше и скоро свърши със силен оргазъм.

Внимателно излезе от мен и чувах как се отдалечава. Известно време стоях пред прозореца, опитвайки да се успокоя. Обърнах се и го видя да лежи на леглото, наблюдавайки ме.

"Довлечи си хубавото дупенце тук." той каза, подсмихвайки се дяволито, преди да прокара пръсти през косата си.

"Рунд две?" казах съблазнително, сядайки в скута му. Убиването можеше да почака, сега имах по-важна работа.

9| sILENT IsN'T EMPTY

Повдигнах се, излизайки от дължината му и се отпуснах на леглото до него. Хари дишаше тежко и беше удоволствие да го гледам толкова отпуснат с разрошена коса и капчици пот по голото му тяло. Спуснах погледа си от голите му гърди към приятелчето му, което се надигна и това ме накара да се засмея.

"Бяхме като зайци, а ти си все още възбуден?" засмях се, галейки дължината му, а той изстена.

Хари се изправи в седнало положение и ме сложи да седна в скута му. Той се вгледа в лицето ми, подсмихвайки се. "Имаш нещо... ето тук." каза той, избърсвайки мястото над устната ми, след което постави пръстът си със собствената му слуз пред устните ми. Внимателно ги поех, облизвайки спермата му, преди да засмуча и да ги извадя от устата си, наблюдавайки го право в очите.

"Беше страхотен. Трябва да го повторим." казах сериозно, ставайки от мястото си.

Дори не си направих труда да събирам дрехите си, а направо отидох пред гардероба, изваждайки си нови.

"Какво? Ще ме оставиш надървен?" той каза раздразнено и усетих дъха му по врата си. Беше бърз.

Веднага надигнах дрехите на рафта и грабнах малкото острие, обръщайки се към него и го забих между гърдите му, точно върху пеперудата.

Той стисна очи, когато острието се заби в кожата му, но после болката изчезна, той обхвана острието и го извади без никакви усилия, а аз наблюдавах как раната зараства след това.

"Мога да я видя в очите ти. Паниката. Какво те изплаши толкова?" попита реторично, обхващайки врата ми с ръката си преди да ме забие във вратата на гардероба.

Преглътнах тежко, опитвайки да си поема въздух. Погледнах го в очите, прошепвайки: "Кой си ти наистина? Кой е Хари Стайлс?"

"Ангел за някои, демон за други." той каза, показвайки ми истинското си лице, а аз стиснах очи, крещейки от страх.

Паднах на пода и отворих очите си, дишайки тежко. Той си беше тръгнал. Придвижих се до стената и се облегнах на нея, свивайки се в ъгъла. Цялата треперех, не можейки да забравя какво се беше случило. Не можех да забравя лицето, което ми показа. С последните си сили залазих към банята, хващайки се за краищата на тоалетката и отпуснах тежестта си, изправяйки се единствено със силата на ръцете си. Погледнах в огледалото и си отдъхнах, навеждайки се, за да измия лицето си. Когато се изправих изкрещях, замахвайки с юмрук към стъклото и преди да го докосна се счупи.

Задъхана погледнах отражението си в огледалото, осъзнавайки, че той не беше зад мен преди малко. Не можех да забравя половината от лицето му, която беше изгоряла в ада, всяка рана, всяка драскотина; контестираща си с бебешката страна от лицето му, която виждах постоянно. Голямото крило с меки, бели пера различаващо се от черното, изгорени до основи в буйните огньове на Луцифер.

Добрах се до телефона си и набрах Шантел, докато сърцето ми биеше като лудо.

"Ало, любов." чух я щастлива и ми приседна когато осъзнах, че ще й разваля настроението.

"Той е изпратен от ада, за мен." прошепнах й, без да чуя отговор обаждането се прекрати от другата страна.

С трепереща ръце и подкосени крака влязох в душ кабината, пускайки горещата вода, която изгаряше кожата ми, но чувството ме успокояваше. Знаех, че и това десетилетие Луцифер ще

изпрати демон за мен. Правеше го на всеки десет години. Но не предполагах, че този път ще е толкова силен. Никога не бях виждала демон с такива рани и опепелено до основи крило. Това беше плашещо, идеята, че това е последният ми път на света беше плашеща.

Спрях водата, излизайки от душ кабинета все още вцепенена. Нямаше как да забравя за лицето му. Никога не съм си представяла, че Сатаната би могъл да направи нещо подобно. Най-суровото наказание върху демон, което съм виждала е слепота или отрязани крила. Но никога не съм виждала нещо подобно...

Облякох чисто бельо и си сложих жартиер, преди да застана пред счупеното огледало и да изсуша косата си и да се гримирам. Вече готова, облякох дрехите си и обух токчетата си. По часовник на вратата се почука и вътре връхлетя Шантел, а със себе си носеше закуска. Тя се спря пред масичката, а аз използвах силите си, за да затворя и заключа вратата преди да звукоизолирам стаята.

"Какво се случва? Добре ли си?" попита ме, веднага спирайки подвижната маса.

"Да, добре съм." казах й, приближавайки се към нея. Седнах на единия стол и й помогнах да сервира храната заедно с кафетата ни.

"Спокойно, ще преодолеем това. Винаги успяваме да му се измъкнем и този път няма да е различно." тя каза сигурно, отпивайки от латето си.

Преглътнах тежко, облизвайки устните си преди да обхвана чашата си с ръце. "Той е различен, Шантел. Аз в-видях..." смъкнах погледа си към ръцете си, обхванали горещата напитка. "Той има десетки рани, от които някои изглеждат прекалено стари за двадесет и един годишен." Казах, спомняйки си.

"Какво искаш да кажеш?" попита тя, оставяйки чашата си пред себе си. "Не ми казвай, че се отказваш от живота си? Сражавахме се прекалено дълго, за да се откажем толкова бързо!" тя каза,

поклащайки глава в неразбиране.

"Може би ще ни приемат в рая." Прошепнах, поглеждайки я, а тя преглътна, засмивайки се.

"В рая?!" извика тя и се изправи, бутайки чашата си, която падна и се разби в пода, издавайки ужасен звук, но аз дори не мигнах. Това не можеше да ме стресне. "Трийсет хиляди войници извадиха мечовете си за война, която не можеха да спечелят." тя прошепна, приближавайки се към мен.

"Забрави ли клането, което организирахме? Забрави ли как убихме всеки един преди слънцето да е изгряло?" тя попита, приближавайки се към мен. "Не ми казвай, че те страх от един дявол." тя каза, свивайки вежди.

"Ти не го видя." Казах, вдигайки погледа си. "Не знам дали ще успея да го победя." Прошепнах, изправяйки се.

Никога преди не бях оспорвала уменията си, за изминалите хилядолетия бих избила всеки един демон, който ми бе пратил Луцифер. Не бях готова да умра, нито да отида в ада, защото всичко ще се влоши. Той ще се възползва от уменията, които трупах през годините и ада ще се изпразни, а аз ще умра заедно с всеки един човек на света.

"Знаеш, че ако той разбере коя си ще използва всичко, което обичаш срещу теб." тя каза, кръстосвайки ръце пред гърдите си, докато ме наблюдаваше как крача нервно. "После ще си мъртва."

"Знам това, добре ли!?" изкрещях, вече не успявайки да сдържам нервите си. "По дяволите, нямам никаква представа как да се справя с всичко това! Какво очакваш, да изрека две-три думички и да ти спася задника от смъртта?! Не е толкова елементарно, Шантел!" извиках, удряйки по етажерката, карайки книгите да изпадат от рафтовете й.

"Знаеш ли какво? Може би е време да умрем! Живяхме четири хилядолетия, не ти ли стига?" попитах я, въздъхвайки преди да видя книга, която веднага грабнах и седнах на леглото, прелиствайки я. Може би това щеше да ни помогне.

"Няма начин да умра, разбираш ли? Толкова съм близо до завършването ни! Ще си избера рокля и тази година всичко ще се промени! Ще създам семейство и ще се отърва от всичко паранормално в живота си. Толкова съм близо до нормален живот! Виж, Анастасия, искам просто да убиеш онзи и после ще заминем. Ще скрием следите си и ще се преместим някъде, където Сатаната няма да ни намери! Ще създадем семейства и най-накрая ще живеем собствените си животи, а не тези, които вашите искат! Но ако не го убиеш.." прекъснах я, защото не можех да се фокусирам над думите изписани в книгата.

"Не ми пука дали се паникьосваш, просто го прави тихо." Казах, прелиствайки страницата и тогава очите ми светнаха. "Тишината е пълна с отговори." цитирах и вдигнах погледа си от книгата към Шантел, която явно разбра за какво говоря.

"Тази вечер има пълнолуние ще се свържа с предците ни." казах й, ставайки от леглото. Как не се бях сетила по-рано за това?! Преди години дядо го беше направил, така се спасихме от смъртта, но за жалост сега той е заточен в ада.

Можех да видя, че има нещо, което я притеснява. Погледнах часа на телефона си и осъзнах, че до полунощ има десет часа. "Виж, това е добра идея, но знаеш, че никой мъж свързал се с тях не се върна." прошепна тя, поглеждайки настрани.

Разбирах я напълно. И тя харесваше дядо, той се жертва за семейството ни и Шантел. Но в момента нямах представа срещу какво се изправям и ми трябваха отговори. Не можех просто да оставя семейството си да умрат заради мен. Трудиха се прекалено дълго за моята безопасност, а сега намерили спокойствие на света, не мога да ги разочаровам.

"Добре, че не съм мъж." казах уверено, грабвайки чантичката си и излязох от хотелската стая.

|Хари|

Стоях пред любовника на госпожица Анастасия и го наблюдавах как се самонаранява в опит да замълчи къде тя отива тази нощ. Луната ще е пълна и всички чудовища ще имат повече сили от

обикновено. Не трябваше да й показвам лицето си толкова рано, сега ще се бие с мен, когато има много повече сила. През живота си бях подлаган на прекалено много изпитания, за да достигна крайният резултат; сега, когато мога да поправя миналото си, не трябва да правя дори най-малката грешка. Това би ме убило.

"Как може Анастасия да намери информация за мен?!" извиках, ритайки кракът на стола и той падна назад. Надвесих се над него, наблюдавайки го как се самоубива бавно.

Бях само на няколко крачки разстояние от това да го убия с голи ръце. Знам, че вината не беше негова, но не ми харесваше да стоя дълго време в неведение.

"Няма как да ти отговори." чух гласа на Зейн и се обърнах към него. Той се беше облегнал на рамката на вратата и ме гледаше от там с часове. Гледаше как не можех да накарам един смешник да проговори!

"Мислиш, че не знам ли?!" извиках му от яд, а той изсумтя и се отблъсна от рамката, доближавайки се към мен.

Обърнах се с гръб към него, дърпайки косите си в гняв. Не мога да повярвам, че не знам къде е шибаната кучка в момента! Има пълнолуние и ако тя получи отговори, значи с мен е свършено както и с мисията. От това, което успях да разбера за нея, мога да кажа, че не е лесна за убиване. Щом успя да живее толкова години в сенките, не трябва да я губя, иначе може да не получа отново възможността да я победя.

"Кажи ми, Тимъти, където е мястото, на което душите се освобождават от телата?" попита Зейн, накланяйки се върху него. Използваше силите си, за да вземе отговора от него. Но и аз пробвах това, и не стана.

"Зейн, той е смъртен. Няма как да знае това." Изсумтях, обръщайки се към тях.

Сякаш този Тимъти имаше нещо против мен и веднага отговори на Зейн. "Северното море." Добре, значи ако искам да сме в добри отношения и да ми изпява като птичка информацията за

Анастасия, не трябва да му казвам за следващите пъти, в който ще спим с нея, защото със сигурност ще се случи.

"Видя ли, Хари?" каза Зейн високомерно.

Извъртях очи и го заобиколих, оставяйки ги насаме с Тимъти. "Чао, Зейн" извиках преди да затръшна вратата.

По най-бързият начин се качих в колата си и потеглих към пристанището. Трябваше да я спра преди да е разбрала точно кой съм. Може би щяхме да се бием, но се надявам това да не провали шансовете ни да преспим отново. В името на дявола, дори в този момент мисля за секс с Анастасия вместо за отговорите, които не трябва да получава! Но по дяволите, онова тяло, извиващо се под моето, отговарящо на всяко мое движение, всеки тласък, всеки допир; е възможно да накара всеки мъж да плати с живота си. Тъмнокафявите й очи, едновременно толкова невинни и едновременно толкова потайни; дори да я оголиш, за да я опознаеш, очите й ще крият още тайни. Езикът й е едновременно остър, но ако е в добро настроение може да го използва за добри каузи. Тя буквално е момиче, което искаш да разсмиваш, когато е тъжна и едновременно да наказваш, когато е лоша. Не знам какво е това нещо с аристократичните момичета в Уитби, но със сигурност ми харесват повече.

Изключих двигателя на колата, подпрях се на прозореца си и се фокусирах върху Анастасия. Тя стоеше в края на кея и гледаше как луната бавно се вдига на небосвода. Тя свали едната презрамка на бялата си рокля, преди да махне и другата, а роклята да се свлече в краката й. Опитах се да не реагирам на голотата й и просто се фокусирах над нея. Тя си пое дъх и скочи в студената вода. Готова да вземе отговорите, за които беше дошла.

10| AWAKE, WAITING FOR THE SUNRISE.

|Анастасия|

Извадих ръцете си от водата и веднага се хванах за една от многото дъски на кея. Използвах ръцете си, за да се изтласкам от водата и когато извадих главата си на повърхността вдишах дълбоко. Но въздуха приседна в гърлото ми преди да е стигнал до белите ми дробове, защото бях стресната от това, че видях Хари седнал точно на няколко сантиметра от мен. Нямах представа как ме е намерил или какво иска. Бях прекалено изтощена за тези въпроси.

Седнах до него и той ми подаде роклята, която взех от ръцете му и оставих от другата си страна. Нямах проблем в това да съм гола пред него. Не ме беше срам от това да показвам всичко, което са ми дали. Човек се ражда гол с всичките си минуси, дрехите могат да ги закрият за известно време, но истината рано или късно ще излезе наяве. Аз не се срамувам от своите белези. Те разказват за начина ми на оцеляване.

Не знам дали Стайлс има някакъв проблем, че седя гола точно до него, но точно в момента изглежда прекалено замислен. Гледа как луната бавно слиза от небосвода, създавайки илюзията, че се потапя в океана.

"Получи ли отговорите, които искаше?" попита той, прекъсвайки тишината помежду ни.

Пръстите на краката ми докоснаха мразовитата вода, спомняйки си борбата ми за живот преди няколко минути. "Не." отговорих, гледайки към луната, която бавно слизаше.

"Бях крал и дясната ръка на Смъртта." той каза, на отделяйки

погледа си от луната, която изпълваше вените ни със сила, която можеше да убие хиляди войници. "Ами ти? Защо Луци те иска?" той попита, извъртайки главата си към мен.

Усмихнах се, гледайки в краката си преди да извърти глава към него и да го погледна в очите. "Бях полубогиня." - казах, гледайки към очите му, които бяха пълни със съжаление, но не за мен. "Минаха две хиляди години от както ме запалиха жива, надявайки се, че това ще е достатъчно да ме убие." Прошепнах, гледайки как похотлива усмивка се настанява на устните му.

"Те не успяха." той каза сякаш се възхищаваше на чудовището, което хранех през годините.

Повдигнах вежди в отчаяние, казвайки: "Но ти можеш." Можех да видя колко объркан бе от думите ми. Вдигна ръката си несигурно и я поставих върху страната от лицето си, от която се разтрепервах. Можех да видя колко е нервен. Адамовата му ябълка се вдигаше нагоре и се смъкваше рязко надолу, докато очите му търсеха някакъв отговор в движенията ми.

Той премахна маската, показвайки ми реалното си лице. Това което разказваше историята на Хари Стайлс. Това с обгорената кожа и раните, които никога нямаше да зараснат. Освен лицето си, той показа и крилата си, от които само едно се беше възстановило от пепелта на ада. Истинският Хари.

"Не те ли е страх?" прошепна, докато се взирах в очите му. Не бях сигурна дали ме е страх от истинската му същност или просто треперех от страхопочитание, на което му бе коствало, за да остане жив.

"Не съм сигурна." промърморих, галейки бузата му с палеца си. "Защо Луцифер изпрати точно теб?" попитах, гледайки към искрящо светлите му очи.

Той дори не се замисли, а отговори. "Направих големи грешки в миналия си живот. Всяка една от която се превръщаше в окова, дърпаща ме към ада. Беше ми предложена надежда. Ти." прошепна, карайки сърцето ми да се разтопи. "Трябва да те убия, за да може семейството ми да продължи живота след смъртта в

Рая. Бяха заключени прекалено дълго а Ада, изтезавани заради моите грешки." той прошепна, затваряйки очите си.

Една сълза се отдели от окото му, спускайки се по разгорената кожа. Приближих се до него, вече не бях водена от разума си. Надигнах се и целунах сълзата. Той отвори очи, вглеждайки се в моите. "Мога да излекувам раните ти, все още съм полубогиня." Казах, облизвайки устните си, а той погледна към тях преди да върне погледа си на очите ми.

"Те са част от мен. Дори да ги излекуваш, аз няма да се променя." прошепна.

Почувствах се глупаво и измъкнах ръката си. Дори не знам защо си помислих, че има шанс да помогна на някого, да покажа, че дори и след толкова терор имам чувства. Преди ръката ми да се озове на бедрото ми, тя бе хваната от неговата. Вдигнах погледа си от ръката му и преди да осъзная какво се случва, усетих сблъсъка на устните му върху своите. И докато слънцето изгряваше, аз чувствах топлината му за първи път. Лъчите, които никога не бяха докосвали сърцето ми сега го опожаряваха само заради нечии устни. Усещах амброзията, която дори боговете не бяха успели да ми дадат. За първи път от години, от очите ми капеха сълзи, които родителите ми биха нарекли слабост за една безсмъртна. Но аз го чувствах правилно, чувствах, че това което правя е правилно, въпреки че ми е голямо с няколко размера.

Отделихме устните си, подпирайки челата си, докато дишахме тежко и гледахме към другия. Преди години боговете ми показаха какво е да даваш любов, но аз им се изсмях в лицата. Да даваш надежда, да спасяваш дори най-незаслуженият живот, да изчистваш небето от тъмните облаци на бурята или да даваш дъжд в разгара на горещия следобед, да показваш уважението си на по-големите и да ги навестяваш, показвайки че не си ги забравил. Може би липсата на обич в сърцето ми ги накара да изхвърлят цялото ми коварно семейство заедно с мен. Но кой можеше да очаква, че сега щях да предавам любов под формата на полов акт. Да сливам тялото си с това на мъжа, който е тук, за да ме убие. Да се наслаждавам на топлината му, успяваща да стопли сърцето ми. Да му давам част от сърцето си, която знам че няма да ми върне. Да се чувствам като укротена буря, докато

съм под него.

Подпрях главата си на гърдите му, наблюдавайки как се съмва. Усещах колко бавно тупти сърцето му, докато ръката му гали косите ми. Стояхме така с часове, които ми се струваха кат секунди. Беше толкова приятно да си в прегръдката на някой и да се чувстваш защитен от утрешния ден.

"Хайде заспивай." прошепна ми с умора в гласа си.

Почувствах се сама, отново. Внезапно се отделих от него, сядайки в ъгъла на кея, подпрях се на парапета и увих ръцете си с крака, гледайки към неразбиращото му изражение. "Не спя." прошепнах. "Затворя ли очи наказанието на Сатаната се изпълнява." Казах, поглеждайки към него.

Той се изправи и седна до мен, въздъхвайки. Виждах, че е уморен. " Страх те е от сънищата ти?"

"Да." казах тихо, отпускайки главата си на рамото му.

Той се наведе над мен и целуна челото ми преди да ме завие с якето си и да прошепне: "Тогава ще стоя буден с теб."

И сега двама непознати, опитващи да се убият взаимно още от началото, седяха голи един до друг. Говорехме за неща без никакво значение. Колко голям мислим, че е космосът. Колко дълбок мислим, че е океанът. Колко щети може да нанесе нещо толкова красиво като слънцето. И колко самотна може да издържи луната. По този начин говорехме, докато светилото не застана над нас. Двамата се облякохме и се разделихме, сякаш нищо от това не се бе случило.

АБ// Мисля, че си заслужи чакането (нямах идеи във вторник и затова не можах да кача), защото в момента това е любимата ми глава от цялата книга! Просто я обожавам, ъгх, трябва да спра да храня егото си, хаха. Както и да е, споделете мнението си.

-Хейли < 3

11| UNINVITED GUEST.

Мразя, когато вали. Дъждът, който се превръща в киселинен за мен, изгарящ кожата ми. И червеникавото небе кара всичко да изглежда толкова неясно. Мразя дъжда, защото той има това влияние единствено върху мен. Последиците да си изгонена полубогиня.

Влязох в хотела, най-накрая поемайки си дъх. Погледнах към ръцете си, наблюдавайки как зачервената ми кожа бавно се връща към нормалното. Преди да отида в стаята си, се спрях пред рецепцията. Вече наистина ми писваше да нямам информация за Тимъти. Къде се бе дянал?

"Какво знаете?" попитах тихо, защото необичайно на рецепцията имаше някой с вдигната качулка, не позволяваща ми да видя човека. Но предполагах, че е мъж от големината на фигурата.

Рецепционистката ми написа бележка и я плъзна към мен. Нищо. Смачках листа хартия преди ядосано да се завъртя на петите си и да тръгна към стаята си. Как, по дяволите, можех да нямам информация за него от толкова дълго? Всичко това можеше да има фатален край за мен! Ако родителите ми разберат за това, с мен е свършено.

Влязох в стаята и изсумтях, когато видях Шантел да ме чака със скръстено ръце. Беше очевидно, че е ядосана и чака да й разкажа защо не съм убила демона. Но аз просто реших да я игнорирам и тръгнах към банята. Напълних ваната, хвърлих различни украси и се съблякох преди да потопя тялото си.

"Какво ти е направил той?" тя попита, влизайки в банята, въздъхнах, потапяйки главата си под водата. Бях готова на всичко за пет минутки почивка. "Вече дори не мога да те

позная?" тя изсумтя, а аз извадих главата си на повърхността, наблюдавайки разочарованието й.

"Не знам за какво говориш." казах, извъртайки очи.

Шантел се засмя и се приближи до мен и грубо хвана ръката ми. "Смучките казват друго!" тя извика преди да пусне ръката ми и да се обърне с гръб към мен, тръгвайки към прозореца. "Ако вашите са научили за това..." тя прокара ръка през косата си.

"Не." казах й сигурно, а тя се обърна към мен, усмихвайки се изплашено.

"Аз не мисля така, Стейси. Поканени сме на вечеря у родителите ти." тя каза, а аз преглътнах тежко. Тя взе един халат и го отвори за мен.

Бавно се изправих и с нейна помощ го облякох преди да го завържа. Тя ме накара да седна пред тоалетката и взе сешоар в ръка.

"Може да искат да говорим за мястото ми в семейния бизнес?" попитах, докато се надявах да е така.

Тя въздъхна, минавайки пред мен, взе гримове в ръцете си. "Ако те заключат за десетилетие отново?" тя каза с нисък тон, а гласът й ме накара да се върна в миналото, в тъмната клетка, където чувах чупенето на собствените си кости

Преглътнах тежко, докато Шантел закриваше смучките по врата и ключиците ми. "Трябва да го убия, нали?" попитах я.

"Грешката е твоя, че не си го направила още сега." думите й ме накараха да се почувствам виновна.

Не знам защо, но онова желание да го убия, сякаш беше изчезнало. Може би ставах прекалено емоционална и това със сигурност не ми помагаше.

"Така и не ми каза дали се свърза с предците ни." тя добави, нанасяйки червеното червило на устните ми.

Сякаш нещо ми приседна. В ума ми изникнаха спомени от пълнолунието. Как бяха готови да ме удавят, както направиха с дядо. Предците ни освен, че мразеха мен, мразеха и семейството ми. Няма начин отново да се върна там.

"Той е бил крал и дясната ръка на смъртта." казах й, когато се върна с роклята, която искаше да облека.

Махнах халата от тялото си и облякох чисто бельо.

"Защо Луцифер иска той да те убие?" тя попита, а аз преглътнах заседналата буца в гърлото ми. Не мисля, че беше нужно да й споменавам за семейството му, това беше лично.

Облякох бялата дантелена риза, преди да закопчея кафявата кожена рокля над нея.

"Предполагам е много по-силен от останалите демони." Казах, обличайки дантелените чорапи.

"Предполагаш?" тя каза, вдигайки вежди, докато ме наблюдаваше, докато аз си обувах токовете.

"Да." казах по-грубо. "А сега да отидем в някой салон, не мога да се появя в този вид на вечерята!" казах, тръгвайки към вратата.

Всъщност можех, но нямаше начин да отговоря на още няколко от нейните въпроси без тя да ме убие, а и нямаше да откажа малко време в салон за красота.

Двете се качихме в автомобила ми и аз потеглих към салона, в който ходехме редовно. Шантел се опита да откъсне някаква информация от мен, но не й позволих. Паркирах и двете слязохме, тя потичваше след мен, докато се опитваше да ми зададе възможно най-много въпроси. Избрах си нов модел за маникюра и педикюра, докато се грижеха за косата ми. А като за финал се погрижиха и за кожата ми, преди да ме гримират професионално.

"Няма ли да ми отговориш?" попита тя, подавайки кредитната си карта на жената.

Погледнах часовника си и взех своята карта, преди да й отговоря. "Не, закъсняваме." усмихнах й се, а тя затрака с нокти, чакайки картата си. "Лек ден." пожелах на Миранда и двете с Шантел излязохме.

Опитвах се да стигна възможно най-бързо, за да приключа толкова бързо. Нямах никакво намерение да оставам там за през цялата вечер. Чудех се защо ни викат с Шантел, ако беше нещо свързано с бъдещия й зет, моят бъдещ съпруг нямаше да я извикат. Или страшно много съм загазила или просто им е долипсвала Шантел. Колкото и добре да знам, че не е второто ми се иска да е то.

Паркирах колата и въздъхнах. Двете с Шантел излязохме и се спогледахме, когато забелязахме, че само светлините в трапезарията са включени. Дори да нямаше никой в останалите стаи, светлините винаги светеха. Със сигурност става нещо сериозно.

Двете влязохме и Шантел затвори вратата, но се чу ужасен трясък заради тишината. Тук никога не се усещаше така, въпреки тишината. А сега ме побиваха тръпки само докато се приближавах към трапезарията.

"Добър вечер, мамо, татко." Започнах, но после забелязах и баба. "Бабо." добавих.

Мразя тази жена.

Понечих да се настаня, но тя ме спря само с едно движение. "Може ли да се присъединя към вас?" попитах най-възрастния в стаята, а в случая баба.

Тя ми кимна и аз седнах, правейки знак на Шантел да се настани до мен. Баба никак не се беше променила. Все още е онази зла вещица, която се опита да ме убие само за да се спаси от Луцифер. На нея не й пука за никого, дори и ако са свързани с кръв. Единственото важно нещо е тя да се измъкне.

"Защо не се храниш, мила?" попита баба, отпивайки от виното си.

Дори не бях осъзнала, че съм се втренчила в нея, но това беше нормално. Оставяше хората без думи. Усмихнах ѝ се фалшиво. "Мисля, че под вечеря искаше просто да говориш с мен?" казах, повдигайки веждата си.

Баба се засмя. "Умното ми момиче." тя остави приборите си до чинията и се намести удобно на стола си. "Искам да говоря и с двете ви." тя каза и вече усещах как сърцето на Шантел заби като лудо.

"Добре." казах напълно спокойно. Нямаше начин този път да се ядосам и отново аз да сгафя.

"Както знаете, и тази година Луцифер е пратил демон, за да ни убие." започна тя, а аз направих странна физиономия, не заради баба, а защото усетих нечие присъствие.

"Свързах се с предците ни.." тя започна, а аз веднага я прекъснах.

"Трябва да се шегуваш. Те убиха дядо, а ти си говорила с тях!" повиших тон.

"Анастасия!" скастри ме баща ми и аз затворих очи, успокоявайки се.

Баба се усмихна. "Синко, не съобщи ли на дъщеря си как баща ти почина наистина?" каза тя, поглеждайки към него.

Татко се изправи. "Приятна вечер майко, аз се нахраних." той преглътна и излезе от трапезарията, а аз обърнах обърканата си изражение към баба.

"Какво става?" казах, захапвайки вътрешната част на бузата си в опит да не спусна някоя сълза.

"Аз го убих!" тя каза без никакво съчувствие, карайки сърцето ми да пропусне удар.

"К-какво?" прошепнах, докато я наблюдавах как се изправя от мястото си с усмивка и минава покрай масата. Ръката ѝ премина по гърба ми и тя се наведе, прошепвайки: "Крий очите си, миличка, хората могат да видят сърцето ти през тях."

Преглътнах тежко и се изправих от мястото си, карайки я да се отдалечи от мен. "Лъжеш, дядо умря, опитвайки се да ни спаси!" изсъсках й.

"Аз ви спасих!" тя каза напълно спокойно, минавайки с ръката си по рамената й, а тя преглътна тежко. "Дадох живота на Кристофър като дар на Луцифер." тя каза, продължавайки.

"Лъжеш!" изкрещях й.

"Приеми го, мила. Без мен нямаше да сте живи." тя ми прошепна, галейки косата ми.

Изкрещях и дръпнах покривката, наблюдавах как баба се усмихва, а майка ми ме гледа ядосано. "Анастасия, върни се тук, веднага!" извика мама, но аз продължих.

"Какво става тук?" докато минавах през вратата се срещнах с брат ми, но просто го подминах.

Не знам защо бях толкова ядосано. Може би защото си мисли, че тя ни спасява от хилядолетия, докато аз правя всичко по силите си, за да убия демоните, които ни праща Луцифер. А сега разбирам, че тя е дала дядо, за да спаси собствения си задник, а сега претендира, че го е направила за всички ни. О хайде де, и като си е легнала с Луси ли го е направила за всички ни, по дяволите!

Отворих гневно вратата на спалнята си и влетях вътре. Без да се оглеждам въздъхнах и се отпуснах на леглото си. Затворих очите си, премисляйки всичко. Как щях да се отърва от Луцифер завинаги? Със сигурност той иска баба, но тогава защо е изпратил Хари по моите следи? Дори да убие баба за какво ще му помогна аз? Това няма никакъв смисъл!

Затворих очи и затаих дъх. Отворих очите си и първото нещо, което виждам е нож насочен към гърлото ми, сериозно ли? Проследих ръката и стигнах до усмихнатото изражение на Хари. Избутах ръката му и ножа издрънча някъде. Изправих се в седнало положение и прокарах ръцете си през косата.

"Хей, това е любимото ми острие." той се засмя и седна до мен. "Изглеждаш ми объркана, искаш ли да намина по-късно?" той попита с все същата самодоволна усмивка.

"Просто всичко ми идва в повече." изсумтях и се пуснах назад, усещайки мекотата на матрака.

Той се надвеси над мен, поставяйки двете си ръце отстрани на главата ми. Малката висулка с кръст се спусна върху устната ми и той сви вежди, присвивайки очи докато гледаше към изражението ми. "Знаеш, че е нормално да се плаче, нали?" той попита, а аз се засмях, избутвайки го от себе си.

"Аз не плача." Повдигнах вежди и се приближих до него. "Както и да е. Дошъл си за нещо предполагам?" повдигнах вежди, захапвайки долната си устна.

"Позна." той се засмя, преди да съблече набързо тениската си и да ме приближи към себе си, сливайки устните ни.

Нямах никаква представа какво се случва с живота ми. Трябваше да съм мъртва преди хиляди години затова предполагам, че ще живея още толкова. Дори не знам дали заключих вратата. Всеки момент вътре може да влезе някой от родните ми или Шантел и да ме види да се натискам с демон. И не кой да е демон, ами този, който е тук, за да ме убие. Но точно в момента бях ядосана и затова захапах устната му, докато не текна струйка кръв. Затова му позволих пълен достъп в устата ми. Затова му позволих да ме съблече. Затова му позволих да ме хвърли на леглото. Затова му позволих той да навлезе в мен и затова увих крайниците си около него, за да го приближа повече към себе си, за да не се чувствам празна, за да чувам сладкия му глас по-отблизо. Защото не ме водеше ума, а яростта ми към баба.

Забих ноктите си, изстенвайки, когато той разля течността си в мен. Хари падна на леглото до мен, но аз не бях готова да го пусна. Качих се върху него, спускайки се по дължината му, а той издаде гърлен стон, забивайки пръстите си в ханша ми. Това ме стимулира просто да забързам темпото.

На вратата се почука, а след секунда се чу заглъхнал глас.

"Мила, заета ли си?"

Изсумтях, спускайки се по дължината му. "Да, бабо." извиках й, продължавайки да движа таза си, докато наблюдавах усмивката на Хари да се уголемява.

Той ме хвана за кръста и ме надигна, преобръщайки ни. Изстенах, когато той влезе в мен с цялата си дължина и се придържах за тила му. "Може ли да вляза за секунда, мила?" тя попита отново. Сериозно ли, въпреки че и казах колко съм заета, тя продължава да нахалства?

Извъртях очи и ударих леко Хари по бицепса, за да се махне от мен. Изправих се и набързо облякох роклята си, обръщайки се към Хари. "Да не си си и помислил да бягаш, не приключихме!" казах му, а той се засмя, поставяйки ръцете си зад тила си.

Отидох до вратата и се усмихнах фалшиво, преди да отворя. Баба се опита да влезе вътре, но аз я спрях. Нямах намерението да я запознавам с Хари и после да гледам как ме наказва, а той губи живота си от ръцете на старица.

"Да?" подканих я да говори, а тя си пое дъх.

"Мила, виж, съжалявам за по-рано." започна тя, а аз затаих дъх. Не ми се говори за това. "Не трябваше да се държа по този начин с теб. Слез долу да продължим с вечерята. Хайде."

Засмях се, понечвайки да затворя вратата пред лицето й, но тя използва силите си, за да спре движенията ми. "Добре, без вечеря. Поне ме изпрати, тръгвам си от града, докато демонът не умре." тя каза, а аз въздъхнах. Поне това можех да направя, за да се спася от нея.

"Идвам веднага." казах й и затворих вратата.

Обърнах се и погледнах към Хари, а на лицето ми се появи усмивка, докато гледах леко мократа му коса да пада по потното му чело с плътно затворени очи, а розовите му устни леко притворени да стенат.

"Докосваше ли се?" попита, покатервайки се на леглото, докато

той махаше ръката си от половия си орган.

Хари отвори очите си и ме погледна умолително. Наведох се и поставих малка целувка на главичката преди да се изправя от леглото и да обуя обувките си.

"Върни се бързо." той ми извика, докато аз излизах от стаята си.

В момента, в който видях баба да стои до стълбището, усмивката ми спадна. Затворих вратата след себе си и тихо се приближих към нея.

12| YING & YANG.

Приближих се до баба и тя се усмихна насилено. Вече ми беше пределно ясно, че е подслушала всичко, което си казахме с Хари, а ако е тествала границите си е и видяла голия мъж, лежащ в леглото ми. И въпреки това реших да я попитам.

"Подслуша, нали, бабо?" казах, хващайки се за парапета.

Извърнах глава към нея, а тя се насили да задържи усмивката още няколко секунди на устните си. "Изглежда като добро момче." тя каза, слизайки надолу по стълбите. "Спокойно, няма да кажа на родителите ти." тя каза с потаен тон.

Да, много добро момче. А дали ако разбере, че това е демона, който е пратен да ме убие, ще е на същото мнение? Най-вероятно не. Да не говорим за нашите.

"Впрочем, те будни ли са още?" попитах от любопитство, докато слизахме на първия етаж.

Баба поклати глава и зави надясно. Погледнах объркано, защото от дълго време не бяхме стъпвали в това крило. От както дядо почина... Спомням си, че докато беше жив прекарвахме много време в офиса му.

"Знаеш за проклятието ни, нали?" тя попита, обръщайки се към мен преди да отвори вратата към офиса на дядо.

Нашето? Сигурна съм, че има предвид грешката си да спи със Сатаната, да го накара да се влюби в нея и после да му забие нож в гърба му, както прави с всеки. Тази жена не знае какво е да обича, не че аз знам. Но поне не подлагам на риск живота на хората, които ги е грижа за мен. Е, ако не броим секса с наемният ми убиец.

"Да." кимнах смирено и влязох вътре.

Огледах се наоколо и въздъхнах шумно. Всичко беше хванало прах, рафтовете с книги, големият глобус дори и клетката на папагала, който умря преди няколко години. Прокарах ръката си по дървесината на бюрото, която беше започнала да мухлясва. Разгледах и няколкото подредени дневника заедно със златния химикал, върху които вече имаше прах.

"Намерих начин да го разваля." каза баба с похотлива усмивка преди да изтупа кожения диван и да седне на него, изглаждайки полата си.

Свих вежди и погледнах скъсаната карта на света, която преди стоеше непокътната, но сега вече нямаше кой да се грижи за нея. "Бабо, не искам да те нараня с въпроса си - но какво общо има това с мен?" попитах я, обръщайки се към нея, само за да я видя как си сипва от престоялото уиски в една от преобърнатите чаши.

Тя сви вежди заради вкуса на алкохола преди да потупа мястото до себе си. Приближих се към нея напрегнато и се настаних на прашната мебел, а тя ми връчи алкохол.

"Не пия уиски." казах й, дърпайки роклята си надолу некомфортно.

Тя се засмя, и въпреки че й отказах, тя ми даде чашата. "Майка ти не е тук." тя ми намигна и ме изчака да отпия от алкохола.

Погледнах чашата в ръцете си, разклащайки алкохола в нея, преди да надигна чашата и да изпия съдържанието й на екс, без дори да свия вежди или да усетя изгарящия гърлото, вкус. Тя просто ми се усмихна и стана от мястото си.

"Нужна ми е твоята помощ, за да се отървем от Луцифер, мила." тя каза, вървейки напред с гръб към мен.

Свих вежди и станах, поставяйки чашата си на таблата. "Моята помощ?" попитах объркано, вървейки след нея.

"Учудена ли си?" попита тя, обръщайки се към мен. "Баща ти се

отказа преди дълго време от черната магия, а майка ти е безполезен човек, връчен му миража на безсмъртността." тя каза, отпивайки глътна от питието си.

"Брат ми?" попитах, заобикаляйки я.

Тя се засмя, прокарвайки пръста си по глобуса само за да събере прах. "Гейбриъл е страхливец, той е безсилно и малко, объркано момченце." тя каза, минавайки зад мен. "Но ти, ти си различна." тя се засмя зловещо, грабвайки ръката ми.

"Виждаш ли тези вени?" попита тя, а аз стрелнах погледа си към ноктите й, забиващи се в кожата ми. "Усещам силата на предците ни да тече в твоята кръвта." тя каза, позволявайки на няколко капки от кръвта ми да паднат върху килима. "Само с няколко капки кръв, ти можеш да спасиш семейството си." тя каза, усмихвайки се зловещо.

Издърпах ръката си от нея и се обърнах с гръб, тръгвайки към другия край на стаята, докато заздравявах раната си. "Това няма да върне дядо и няма да изтрие факта, че е време да се отделим от този свят." Казах и всичките ми сетива се изостриха, когато чух дървесината да изскърцва.

Обърнах се към нея и спрях острието, летящо право към сърцето ми. Задъхана дори не погледнах към ножа, който се докосваше до роклята ми. "Трябваше да ме убие ли?" попитах и със замах забих острието в стената, на няколко сантиметра от лицето й.

Тя се засмя, приближавайки се към мен. Ръката й се вдигна, деликатно отмествайки няколко кичура коса от лицето ми, докато буцата напрежение растеше в гърлото ми. "Ти си силна, едно острие не може да те убие... но един демон може." тя каза, сваляйки ръката си. "Помисли си, Анастасия, имаш възможността да се докажеш пред семейството си, спасявайки ги и може би.." тя спря, обръщайки се с гръб към мен. "може да върнеш дядо си." тя прошепна, но беше достатъчно силно, за да накара сърцето ми да се разтупти.

Баба седна обратно на дивана. Настаних се на стола срещу нея, защото усещах как крайниците ми се бяха превърнали в

кашкавал и едвам ме държаха. Прокарах няколко пъти ръце през лицето си, опитвайки се да изтрезня мислите си. Нещо ме караше да мисля, че това е някаква клопка, само за да се отърве тя от камъните върху раменете й. Но друга част от мен просто искаше да види дядо отново.

|Хари|

Нямам никаква представа къде замина госпожица Брайънхууд, но със сигурност ми омръзна да я чакам. Тя е и причината да се задоволя сам, ако беше тук щях... По дяволите! Какви си ги мисля?! Аз трябва да я измъчвам, за да направи заклинанието, а какво правя реално? Чукам я, по дяволите! Защо изобщо съм тук, ако пропуснем голямата ми нужда да видя голото й тяло под мен или над... По дяволите, Хари! Спри с тези мисли!

Изправих се от леглото и набързо облякох боксерките заедно с панталона си и обух обувките си. Грабнах тениската си и излязох от стаята й, обличайки я. Това място със сигурност е огромно, дори не знам от къде трябва да изляза, да я наглеждам през прозорците беше по-лесно.

Завих в някакъв коридор, но осъзнах, че е задънена улица и нямаше да остана за по-дълго, ако не бях чул говорене. Бавно се придвижих до отворената врата и се облегнах, гледайки внимателно към двете жени, които си викаха.

"Чудила ли си се защо всички ги е страх от теб?" попита съблазнително жената, сипвайки си още алкохол.

Какво целеше да постигне с тези въпроси?

Анастасия се засмя и постави ръце на кръста си. "Разбира се, че знам бабо. Все пак са под моя контрол, заклинанието изглежда, че работи. Толкова години никой не ни е доближавал."

Права е, тя освен, че е страшно красива и има ужасно красив ум, който очевидно я спасява от неприятности. Човек й се възхищава и ужасява едновременно, може би е заради излъчването, а може би заради мрачните погледи.

"Мила, кой те научи на цялата черна магия?" попита старицата, отпивайки от стъклената си чаша.

Анастасия я погледна, а другата жена се усмихна самодоволно. "Не мислиш ли, че е време да ми се отплатиш за това?" попита тя, минавайки покрай нея.

Анастасия облиза устни и погледна насам, опитах да се скрия, но тя ми видя, хвърли ми някакъв странен поглед, който трябваше да значи нещо, но така и не го разбрах. Направих й знак да мълчи и тя просто въздъхна. Мислено й благодарих, че не ме издаде на тази жена.

" И какво ще ми спечели цялата тази ситуация?" попита тя спокойно, скръствайки ръце пред гърдите си.

Старицата се усмихна широко и се обърна към нея. "Безкраен живот, безкрайната любов на родителите ти-"

Какво изобщо й предлагаше? Трябва да е нещо голямо щом включва безсмъртие.

"Забавно е, че си мислиш, че ще ме примамиш с това." каза Анастасия, поглеждайки през прозореца.

Жената мина зад нея и постави ръцете си на раменете й. "Тогава, запомни, че историята се пише от победителите." тя започна преди да махне ръцете си от нея и да продължи да се разхожда наоколо. "Не би ли искала най-сетне да напишеш своята история? Да не си момиченцето, което баща ти иска да си и да не си дамата, която майка ти очаква да бъдеш? Да имаш всичко, което искаш и всеки?" тя каза преди да седне на дивана. "Как се казваше онзи.. хм, Тимъти?" тя повдигна вежди.

Тимъти като Тимъти в мазето ми в момента? Мислех, че просто спят заедно, а не че великата Анастасия Брайънхууд е влюбена в него! Учуден съм, че изобщо тя изпитва нещо повече от удоволствие към някой. Дали и тя като всички останали прости жени в този град, си мечтае да се ожени и да си има деца? Господи, това момиче е много объркано.

"Не го замесвай!" извика Анастасия веднага след думите й, а жената се подсмихна, отпивайки от алкохола си. "Не искам нищо от това, което изброи, трябва да ми предложиш нещо по-голямо от това." каза тя със спокоен тон.

Жената се усмихна и вдигна ръката си, а аз усетих как тялото ми се парализира. Тя е знаела, че съм тук през цялото време, по дяволите. "А какво ще кажеш за живота на този?" след въпроса й, тялото ми против волята ми се удари в стената, пред Анастасия. Изсумтях тихо, когато ударих главата си в стената.

Не бях вчерашен, знам, че няма да ме убие. Просто иска да я подплаши. Затова задържах студената си физиономия, гледайки към безразличното лице на Анастасия.

"След секунди въздухът му ще свърши, съгласиш ли се, ще го оставя жив." каза старицата, наслаждавайки се на питието си. Тя блъфираше, все още дишах нормално, очевидно и Анастасия беше забелязала това.

"Заплашваш ли ме?" попита тя.

Старицата се засмя и помръдна пръста си, при което се задавих със собствения си въздъх и започнах да кашлям неконтролируемо. Видях нещо да се променя в погледа й или пък просто ми се стори така от недостига на въздух. Изведнъж трахеята ми се изчисти и аз отново можех да дишам, напълних дробовете си с голямо количество кислород, което ме накара да се закашлям.

"Времето ти свършва, мила. С мен ли или срещу мен?" попита старицата.

Видях как тялото на Анастасия се напрегна, когато отново се закашлях. Този път усещах как наистина не мога да си поема въздух и каквото и да правех нямаше начин да променя този факт. Тя погледна към мен, преди погледа й да зашари наоколо, сякаш някой й говореше или някои. Изглеждаше много изплашена и от тук можех да чуя колко бързо бие сърцето й, но изгубих това, когато вече усещах, че ще се поддам на тъмнината.

"Спри!" извика Анастасия, но жената не спря. "Казах ти да спреш!" извика й, приближавайки се към мен. "Съгласна съм, ще го направя. Остави го!" извика за пореден път.

Жената се подсмихна и ме пусна да падна на земята, след което отпи от питието си. Увих ръцете си около врата, докато кашлях в опитите си да нормализирам дишането си. Анастасия се приближи до мен и ме погледна по доста странен начин, преди да се обърне с гръб към двама ни и да излезе от стаята. Изправих се и понечих да тръгна след нея, когато старицата отново парализира тялото ми.

"Тя те обича." тя каза, пускайки ме.

Засмях се и тръгнах към вратата. Нямаше начин това да е вярно, преди няколко минути ясно се видя, че харесва Тимъти, дори харесва е малко, обича. "Тя не ме обича. Не е толкова глупава." Промърморих, излизайки от стаята.

Излязох от коридора и точно когато щях да завия към стълбището, Анастасия ме блъсна в стената и покри устата ми с дланта си. "Не казвай нищо." Прошепна, преди да се огледа и да ме повлече в обратната посока, към вратата.

Тя ме извади от дома си и по най-бързия начин ме качи в колата си и запали двигателя. Изглеждаше нервна и то прекалено.

"Какво иска от теб?" попитах я, гледайки към фокусираните й черти над пътя.

Тя отговори почти веднага: "Не е твоя работа."

"Добре." Избръщолевих, приближавайки се по-близо до нея и поставих ръката си върху бедрото й, рисувайки различни формички. "Какво ще правиш с мен?" попитах я.

"Ще те убия." тя каза дори без да й потрепери гласа.

Беше странно, че казва това, защото преди малко ме спаси от старицата, а претендираше, че ще ме убие. Просто няма никаква логика, това не е в неин стил.

"Това е ужасна идея." Казах, махайки ръката си от бедрото ѝ.

Тя ме погледна за секунда преди да се усмихне. "Не се тревожи, това е само план А."

Свих вежди. Наистина не разбирах. "Тогава какъв е план Б?"

"Да те взема за заложник." каза с нисък глас, който в други случаи би звучал секси, но в момента просто ме караше да се тревожа.

"Анастасия?" извиках я и тя се обърна към мен. "Съжалявам." промърморих и преди да ѝ дам възможността да отговори, блъснах главата ѝ в стъклото, и спрях колата. Наблюдавах как кръвта се стича по счупеното стъкло, докато тя бавно пада в безсъзнание. Смених местата ни и промених маршрута ни.

13| AMNESIA.

Отворих очите си, усещайки болката в главата ми да намалява, всичко ми се въртеше, но след няколко премигания фокусирах къде съм или на половина. Изправих се в седнало положение на леглото и се огледах, масажирайки главата си. Всичко, което виждах бе телевизор, гардероб и един фотьойл. Стаята бе подредена минималистично, а завесите на прозорците бяха затворени, не позволявайки на светлината да влезе вътре.

Не знам защо, но не си спомням нищо от снощи, може би се напих толкова много в някой клуб, че вместо да заведа любовника си в хотелската ми стая съм го довела тук. Изправих се от леглото, осъзнавайки, че съм чисто гола, а по земята нямаше нито една дреха. Дръпнах завесата на единия прозорец, а слънчевата светлина грубо навлезе вътре, карайки ме да затворя очи от раздразнение. Обърнах се наобратно и извървях разстоянието помежду ни с гардероба. Дръпнах огледалната врата и прокарах ръцете си през стотиците черни парчета плат. Спрях ръката си на една риза, която ми бе прекалено позната, но не можех да се сетя от къде.

Облякох я, но дрехата постоянно падаше от раменете ми заради големината ѝ. Закопчах едвам три копчета, колкото плата да се придържа около тялото ми, заради умората. След като затворих вратата на гардероба забелязах, че главата ми беше увита в бинт, а аз нямах никаква представа защо. Това място ми се струваше толкова непознато и доколкото виждах през прозореца, се намирах някъде в гората. А сякаш амнезията изобщо не ми беше в повече имах и ужасна мигрена. Отворих вратата и излязох от спалнята, срещайки се с голям коридор.

След като опитах да отворя вратите, за да намеря собственика на дома ,успях да вляза само в три стаи, защото всички останали бяха заключени. Спалня, офис и фитнес; където не намерих

никой. Слязох по стъпалата и завих в първата стая, която видях и за щастие след като чух гласове, очевидно бях намерила правилната стая. Влязох вътре и намерих някакво прекалено познато момче да седи на масата във вероятно - кухнята и да довършва яйцата си. Зейн.

"Ти ли ме доведе тук?" попитах объркано, приближавайки се към него.

Той стрелна погледа си към мен и ми се усмихна, преди да извърне глава настрани и да извика: "Събудила се е! Отивам да нахраня-" той спря, очевидно осъзнал, че не трябва да казва това пред мен. "кучето?" звучеше страшно несигурен.

Той грабна чинията, поставена върху кухненското островче и веднага се изниза от стаята. Аз от своя страна се чудех на кой, по дяволите, го е казал. Приближих се и завих покрай стената. Нямаше как да сбъркам косите, които дърпах няколко пъти по време на секс. Хари стоеше с гръб към мен, а косата му бе вързана на малко кокче, като беше облечен само с шорти, а тениска или каквото и да е - му липсваше. Тананикаше си нещо, докато приготвяше нещо над печката. Приближих се до него и прокарах пръста си по гърба му, карайки го да се разтрепери и настръхне.

"Снощи съм била с теб, очевидно." казах, облягайки се на кухненските кабинки.

Той свъси вежди, използвайки шпатулата си, за да разлепи яйцето от дъното на тигана. "Не си ли спомняш?" попита той и като приятелят му, гласът му звучеше несигурен.

Поклатих глава, но осъзнах, че той дори не ме гледа, затова проговорих. "Спомням си, че бях ядосана на баба за нещо, все още не знам какво беше, а после всичко ми е мъгла." казах, наблюдавайки как мускулите на гърба му се стягат, докато се повдига, за да отвори шкафа и извади чиния.

Върнах се обратно на масата и се настаних върху един стол, разглеждайки наоколо, когато осъзнах, че той няма да ми обясни. Със сигурност това място си беше като излязло от

списание. Всичко изглеждаше модерно и с възможно най-малко мебелировка. Чух стъпките на Хари и стрелнах погледа си към него. Той вървеше към мен, докато едновременно правеше нещо на телефона си и носеше чинията с омлета, както и прибори.

"Снощи ми се обади и двамата излязохме, после се напихме и приключихме вечерта в спалнята ми." той спомена, поставяйки чинията пред мен, преди да се настани на един стол и да ме погледне, погледа му се свлече надолу по тялото ми и сви вежди. "Защо си облечена така?" попита строго и наблюдавах как погледа му потъмнява, докато стиска юмрук.

Погледнах към облекло си и честно казано, би трябвало да е щастлив, че нося негова дреха. Все пак не всяка сутрин виждаш Анастасия Брайънхууд в твоя риза да слиза на закуска. В мой стил е повече да убивам еднодневката си, след като съм се насладила на ласките му и да оставя мръсната работа на Тимъти и Шантел - да се отърват от трупа. Но очевидно, Хари не беше еднодневка за мен, защото дори не бях докосвала друг мъж след него, да не говорим, че не бях и поглеждала. А за него аз може би, бях неговата еднодневка, но нямам проблем, докато продължава да ми доставя наслада. А доколкото до Тими, дори не знам къде е.

"Какво имаш предвид? Това е просто риза Хари." казах му объркано, а той постави студената си ръка върху горещото ми бедро, карайки ме да се разтреперя.

Все още изглеждаше ядосан, но дори не знам защо. За каквото и да свиваше толкова веждите си, със сигурност щеше да му излязат бръчки от толкова раздразнителност. "Виждам, че е моята риза!" той стисна бедрото ми заедно със стискането на зъбите си. Изскимтях тихо, заради пръстите му, забиващи се в кожата ми. "Анастасия, в този дом има друг мъж освен мен!" той извика, карайки вената на челото му да изскочи.

Не знам защо реагира по този начин. Все пак не съм тръгнала по свирката на чернокосия, само за да ме докосне. Та той дори не е мой тип! И Хари не е, но тогава защо мисля дали ме ревнува или не?

"Просто ревнуваш, не е станало нищо." казах очевидното, но това явно не му хареса, защото той рязко вдиган ръката си, преди да я прокара през косата си ядосано.

"Казваш ми, че те ревнувам. Но повярвай ми, любима, ако все още можеш да ползваш краката си, то не ревнувам." той изсъска, а ръката му се плъзна нагоре по бедрото ми и под ризата. Изскимтях тихо, когато пръста му докосна интимната ми зона. чертите му се вкамениха повече и вече почвах да се притеснявам, че ще си счупи челюстта от цялото това стискане. "По дяволите, дори не носиш бельо!" извика той и се изправи, бутайки стола назад.

Той със сигурност ревнува. Но защо, по дяволите? Кой мъж няма да се зарадва да види жена без бельо, само по неговата риза да минава покрай други мъже, предизвиквайки ги, но нищо повече. Защото довечера пак той ще е в мен, а не другите! Със сигурност драматизира на тази тема. Та ние само спим не е като... о Боже мой, той ме харесва! Чакай, защо съм щастлива за това?!

Хари уви ръката си около кръста ми и ме изправи, преди да постави ръцете си на задника ми и да го стисне, което предизвика стона ми. Забих ноктите си в раменете му, когато той ме надигна и постави върху масата. Ръцете му стиснаха бедрата ми, преди да разтвори краката ми и да се намести между тях. Той дори не се занима с дрехите, а направо смъкна шортите си заедно с боксерките си до коленете и се приближи към мен, целувайки врата ми, изсумтях, когато усетих пръстите му. Той внимателно разтвори устните ми с пръсти и облиза дължината, карайки ме да се разтреперя и неволен стон да се отрони от устните ми. Той облиза пръстите си, наблюдавайки ме, преди да започне да прави въртеливи движение върху клитора ми, което страшно ме раздразни, но вместо да го спра изстенах за пореден път. Той застана на колене и меките му устни оставиха няколко целувки от вътрешната страна на бедрата ми, увеличавайки напрежението. Не издържах на дразненето и бавните му движения, дори на лекия натиск, който не ми стигаше. Пуснах косата му от кока и прокарах пръстите си през меките къдрици, използвайки ги, за да го приближа по-близо до мен. Той облиза гънката, карайки ме да се извия назад, сама притискайки се към

устните му. Чух лекият му кикот, но не бях в настроение за караници, а просто исках повече от него.

"Харесва ли ти така?" попита, прокарвайки пръстите си нагоре по цепнатината ми, карайки ме да се разтреперя.

Самодоволна усмивка танцуваше върху устните му, докато целуваше нежно интимната ми зона, ставайки все по-груб. Прокара езика си нагоре и надолу, а аз издърпах къдриците му по-близо към мен, усещайки, че контрола се изплъзва от ръцете ми. Езикът му направи няколко кръгови движения върху клитора ми, а аз отпуснах главата си назад, изсумтявайки заради нарасналото възбуждане. Не можеше ли просто да пъхне пениса си вътре? Колкото и божествено да се чувствах от езика му, исках повече и повече. Той раздразни клитора ми с върха на езика си, преди да се отдалечи малко, карайки ме да настръхна. Хари започна да смуче нежно, карайки ме да притворя устните си, стискайки плътно очите си. Усещах, че съм близо, а той дори не беше пъхнал пръста си в мен, камо ли пениса, който Бог му бе дал да използва. Той засмука по-дълбоко, а аз повдигнах таза си, усещайки напрежението, чакащо да се разлее.

Захапах устна, когато усетих пръста му на входа си и извих глава назад, но вместо да усетя пръста му, усетих нещо по-голямо, което беше причината за стона ми. Той се заби до край в мен, карайки ме да изсумтя, затваряйки очите си. Хари деликатно излезе, навлизайки отново, а от устните му се отделиха няколко псувни. Увих краката си около него, вече не издържах на възбудата и оргазма, растящ в мен. Той се тласна още веднъж в мен, а аз изкрещях, забивайки ноктите си в раменете му, докато главата ми беше на път да се изкълчи от извиването ѝ назад. Свърших вече доволна, а той изчака оргазма ми да приключи напълно, целувайки всички места, виждащи се на врата ми. След като се успокоих той се заби няколко пъти в мен, а аз се насладих на всеки един от тях. Гледах го с притворени очи, докато той се приближаваше до своя оргазъм. Очите му бяха плътно затворени, докато вкусните му малиновочервени устни бяха притворени, а от тях се чуваше името ми под най-приятната му форма - а именно стоновете му. Заби се до край, изпълвайки ме със семената си течност, а аз забих ноктите си в бицепсите

му, приближавайки се към тялото му, заради разлялата се горещина.

"Беше невероятно." прошепнах срещу голата кожа на рамото му, целувайки черното мастило - 1957.

Той изсумтя и без да излиза от мен, ръцете му обвиха лицето ми, притискайки го към устните му. Цялата настръхнах заради вкуса, който ми липсваше. Усетих как гръдния ми кош се стяга само от движенията му. Той задълбочаваше целувката, а аз правех всичко възможно, за да взема колкото се може повече от него. Той се отдели задъхан от мен и подпря челото си на моето, вдигнах погледа си към очите му, които гледаха невидимите фигурки, които чертаеше върху голото ми бедро.

"Заслужаваш много повече." той прошепна, вдигайки погледа си към очите ми. Никога не съм си мислела, че ще сърцето ми ще пропусне удар от толкова обикновени думи. Не съм си мислела, и че ще усещам чувството, което усещам сега. Дали това не е...

И Без да си давам време да призная пред себе си слях устните си с неговите в нежна целувка. Наслаждавайки се на гадните пеперуди, запълващи корема ми, на глупавите ми колена, превръщащи се в кашкавал и сърцето ми, превръщащо се в желе.

"Хари.." чух гласа на Зейн, но просто реших да го игнорирам, наслаждавайки се на Хари. "Иъл, вземете си стая, по дяволите!" възкликна погнусено Зейн, вероятно виждайки голия задник на Хари. Не знам дали изревнувах, но трябваше да направя нещо, което да му покаже, че той е мой. Ударих голия задник на момчето впило устни в моите и леко го стиснах, карайки го да се усмихне в целувката.

Отделихме се един от друг. "Не се приближавай!" извика Хари преди да вдигне шортите си, заедно с боксерките и събере краката ми един до друг, смъквайки ризата надолу и закопчавайки няколко копчета. "Сега може да дойдеш." той каза, отдръпвайки се от мен, а аз засмуках устната си.

"Както и да е." Зейн извъртя очи. "Гостът ни долу полудява и мисля, че ще припадне скоро." промърмори той, хвърляйки

странни погледи на Хари.

Гост? Кой друг е тук?

14| YOU CAN HURT HER, BUT SHE'LL DO IT WORSE.

Хари и Зейн си размениха странни погледи и тогава разбрах, че Зейн не беше толкова нервен заради кучето, което трябва да нахрани и гостът им очевидно не е някой обикновен. И после като гръм от ясно небе осъзнах, че от както тези двамата са в града целия ми живот се обърка. Тимъти изчезна и по някаква причина Хари винаги знае къде да ме намери. Тук има нещо гнило. И аз почти знам какво е.

Вдигнах погледа си от пода и се срещнах с Хари, който ме гледаше безизразно, но от сърцебиенето му разбирах, че е по-нервен от колкото трябва, за да ме измами.

"Хайде да приветстваме този гост, хм, какво ще кажеш, Хари?" попитах, ставайки от масата. Двамата мъже ме гледаха като попарени, докато никой не смееше да помръдне. Приближих се към тях.

"Е, ще ми покажете ли къде точно е гостът ни? Или сама да го намеря?" попитах, усмихвайки се, докато местех погледа си между двамата.

Хари повдигна една вежда и сви рамена преди да отпусне ръцете си до тялото и да седне масата, продължавайки със закуската си. Усмивката ми моментално се свали, когато видях колко незаинтересован е. Но реших да не показвам розочарованието си и погледнах към Зейн, усмихвайки му се.

"Аз ще го доведа." той се изкашля нервно и се обърна, тръгвайки към вратата.

След като се уверих, че Зейн е излязъл се обърнах към Хари и за кратко го наблюдавах. Сърцето му все още биеше като лудо въпреки незаинтересованото му изражение. Издаваше се прекалено лесно. Облизах устни и се приближих към него, прокарвайки пръста си по раменете му като усетих как се напрегна. Наведох се бавно към ухото му.

"Не забравяй, че цялото ми семейство може да те убие, но аз мога да го направя най-ефективно." прошепнах. "Затова по-добре човекът, който премине през вратата не е някой, който ценя." прошепнах.

И точно когато щях да се изправя той извърна главата си към мен. Очите му гледаха право към моите и в момента усещах всичко, но не и сърцебиенето му. Сякаш беше мъртъв.

"Трябва ли да ме е страх от теб?" той попита, а горещият му дъх се удари в моя.

Облизах устни и се приближих по-близо към него. "Жалкият ти живота е в ръцете ми, трябва ли да те е страх от мен?" попитах, правейки тъжна физиономийка накрая.

"Ще те убия." той прошепна уверен в себе си.

Подсмихнах се, заигравайки се с кръста, висящ от врата му, докато не отделях погледа си от неговия. "Обещаваш ли?".

Единият край на устната му се разтегна в половин усмивка, показвайки трапчинката му. Кристално чистите му зелени очи се загледаха в устните ми и той се приближи по-близо до мен. Устните ни почти се докосваха и той знаеше, че ако аз го целуна това щеше да ме покаже като безсилна пред него и точно затова чакаше аз да направя последната крачка. И мамка му, беше толкова добър манипулатор. Точно когато щях да се поддам на чара му чух познат глас.

"Анастасия?" гласът беше слаб и безсилен, нисък и дрезгав.

Рязко извърнах глава към собственика на гласа и сърцето ми заби милиони пъти по-бързо, докато наблюдавах бледата му,

изсмукана от живот кожа, с тъмните кръгове под очите, оформили се след недоспиване, насъбралата се кръв в окото му и няколкото рани на лицето му.

"Хайде, Анастасия, помогни му. Покажи слабото си място." Хари прошепна тихо, така че само аз да го чуя.

Очите ми бяха насълзени, докато гледах към разранената кожа и съсипаният му костюм. Той не ме е зарязал сама в онзи ресторант, а е бил отвлечен. А аз.... аз просто спах с първия непознат, заради болката между гърдите и сега имам навлечени купища проблеми. И все пак не можех да позволя на сълзите да се спуснат от очите ми нито да позволя на себе си да послушам сърцето си и да му помогна. Не мога да покажа, че имам слабо място, въпреки че го направих пред баба. Но това е напълно различно.

Зейн пусна ръцете на Тимъти и той падна на пода, закашляйки се неконтрилируемо, докато плюеше кръв. Ококорих очи, едвам сдържайки се да не изтичам до него, за да му помогна. Сърцето му биеше толкова тихо, всеки момент можеше да се прости с живота си. Очите му се затваряха, вече беше безсилен пред смъртта. Кръвта го обливаше бавно, оформяйки локвичка под него.

"Тик-так, Стейси. Гаджето ти умира." прошепна Хари, а горещия му дъх се удари във врата ми.

Рязко извърнах глава към него и сърцето ми заби ударите си, когато устните ми почти не докоснаха неговите, погледнах за кратко към розовите, плътни устни "Защо го правиш?" прошепнах и вдигнах погледа си към очите му.

Той млъкна и онова любопитство в очите му дали ще спася Тимъти, изчезна. Той погледна към моите устни за кратко и после погледна към очите ми, поемайки си дъх.

"Не мислиш ли, че е прекалено?" попитах, повишавайки тона си леко. "Да се опитваш да убиеш мен е едно, но да убиваш хората, които... които ценя?"погледа ми се замазваше от сълзите, които се събираха. "Това вече е чудовищно." прошепнах.

Очите му ме избягваха през цялото време, но ето че отново се срещнаха с моите. "Как очакваше да унищожа чудовище, без да се превърна в такова?" той прошепна.

Останах безмълвна след думите му. Аз... аз си бях помислила, че... че за първи път някой не ме вижда като чудовище. Че ме възприема като нормална жена, която прави грешки и целта й не е да наранява, а да показва какво следва след една грешка. Аз съм достатъчно наранена, за да причинявам същото на другите. Не живеем в приказка и единствено безчувствените оцеляват в този свят. Но в момента сърцето ми се къса и съм готова да прекратя живота си сама... сама, каквато ще остана ако продължа да се правя на безчувствена. Но поне ще съм жива, дори вътрешно да съм умряла преди години.

"Анастасия-я..." тихият глас на Тимъти ме накара да погледна в негова посока. Той умираше, а аз се занимавах с Хари и объркани му мисли. Майната му на Хари!

Изтичах до Тимъти, оставяйки Хари с объркани му мисли насаме. Клекнах до него и бързо го обърнах по гръб. Той изхленчи при усетената болка и стисна очите си затворени. Облизах устни, затаявайки дъх преди да поставя ръцете си върху сърцето му.

"Анастасия... не усеща-ам нищо-о. Какво-о ми има-а?" Тимъти се опитваше да говори, но с всяка една изречена дума той умираше бавно, чупейки сърцето ми на милион парченца.

Поех си дъх и се насилих да му се усмихна въпреки сълзите в очите ми. "Нищо, Тими. Всичко е наред. Просто се дръж." усмихнах му се, опитвайки да преместя вниманието си от Тимъти на заклинанието, което не можех да си спомня.

Всичко ставаше толкова бързо. Губех хора, които нямаха никаква вина в тази ситуация. Днес Тими, утре Шантел ли? Защо просто Луцифер не дойде за баба ми? Защо просто не я вземе и всичко да свърши? Защо заради нея трябва всички да страдаме?

"In sumptus vitae ab his ad Deos te tergum innocentes creatura. Et non culpa eximendos abutetur. Et sit pectore in corde suo aliquando

plus libram." измърморих, опитвайки се да не сгреша някоя дума, защото това щеше да доведе до смъртта му. "Et sit pectore in corde suo aliquando plus libram." казах, затваряйки очите си и прилагайки лек натиск върху гърдите му. "Et sit pectore in corde suo aliquando plus libram." повторих, въпреки че осъзнавах как нищо не се получава.

"Стейси, н-не усещам нищо-щ..." измърмори Тимъти.

Стиснах очи, опитвайки да не губя концентрацията си. "Et sit pectore in corde suo aliquando plus libram." повторих по-настоятелно и най-сетне усетих лекото електричество между ръцете ми и гръдта му, но беше прекалено слабо, за да го спаси. "Et sit pectore in corde suo aliquando plus libram." повторих, опитвайки да усиля електричеството.

"Толкова съм изморен..." гласът му ставаше все по-слаб и по-слаб, а очите му се затваряха.

"Et sit pectore in corde suo aliquando plus libram." повтарях без да спирам, докато се опитвах да го спася, но бях осъзнала, че той е мъртъв още преди да започна заклинанието. И мамка му болеше, болеше и то много.

Отворих очите си с въздишка и погледнах към ангелското му лице. Стиснах ръката му, спомняйки си за невинността му, за доброто му сърце, за начина по който отбягваше интимност каквато и да е с мен, защото знаеше, че това ще навреди на репутацията ми ако някой научи. Но той беше най-интимната ми връзка някога, дори не бях докосвала устните, които сега стояха пред мен. Дори не бях усещала топлината на ръцете му или тялото му. Единственото, което беше си позволил да направи беше да е до мен. Независимо какво се случва, а сега го няма. Няма го заради мен.

Една сълза се спусна от окото ми, изгаряйки кожата на бузата ми, докато се надигах, за да затворя очите му.

"Ще ми липсваш, Тими." прошепнах срещу мъртвото му тяло, целувайки ръката му. Това беше единствената ни целувка.

Стоях мълчаливо пред трупа му, съжалявайки за всеки един момент, в който не му казах колко прекрасен човек е всъщност. Довечера щях да чувам виковете му и щях да затворя очи въпреки болката, която щях да усетя, само за да чуя гласът му. А после щях да го виждам само когато Луцифер го изпратеше при мен и знам, че той няма да го направи. Липсата му е най-голямата болка, която може да ме накара да усетя.

Чух бавно пляскане, но предпочетох да не се обръщам назад. Зейн мина пред мен, поглеждайки ме със съжаление преди да клекне. "Ще се погрижа за трупа." той прошепна, а аз кимнах безмълвно, защото знаех, че няма смисъл да задържа трупа колкото се може повече пред мен.

Зейн го взе и и излезе от стаята. Аз останах на пода, просто гледайки към локвичката кръв дори след като се чу затварянето на вратата.

Скоро собственика на аплодисментите най-безсрамно проговори. "Не си мислех, че си от ревливите момиченца." той каза подигравателно.

Поех си дъх. "Момиченце? Не, не... вече." прошепнах, ставайки от мястото. Времето за скърбене беше свършило, сега е време за отмъщение. "Ти уби онова момиченце заедно с невинното момче. Сега просто остави онова *чудовище*." прошепнах срещу него, използвайки името, с което ме описа преди малко.

"Защо го уби?" попитах, заставайки пред него със сериозен тон.

"Не го исках жив." той каза почти веднага, затягайки челюст.

Вдигнах главата си към него, срещайки погледа си с неговия. "Играеш опасна игра и то на моя територия." казах, гледайки към мрачното му изражение. "И двамата знаем кой ще последва Тимъти, улесни ме и просто довечера ела в хотелската ми стая." казах преди да мина покрай него.

Точно когато щях да отворя вратата чух гласа му последван от тежките му стъпки. "Ако не дойда?"

Подсмихнах се, преди да придобия сериозен вид. "Ти уби един човек, аз ще убия *всички*, които цениш." казах достатъчно ясно, за да ме разбере.

Не бях тук, за да играя игрички. Нараниш ли моя собственост, търпиш последствията.